

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

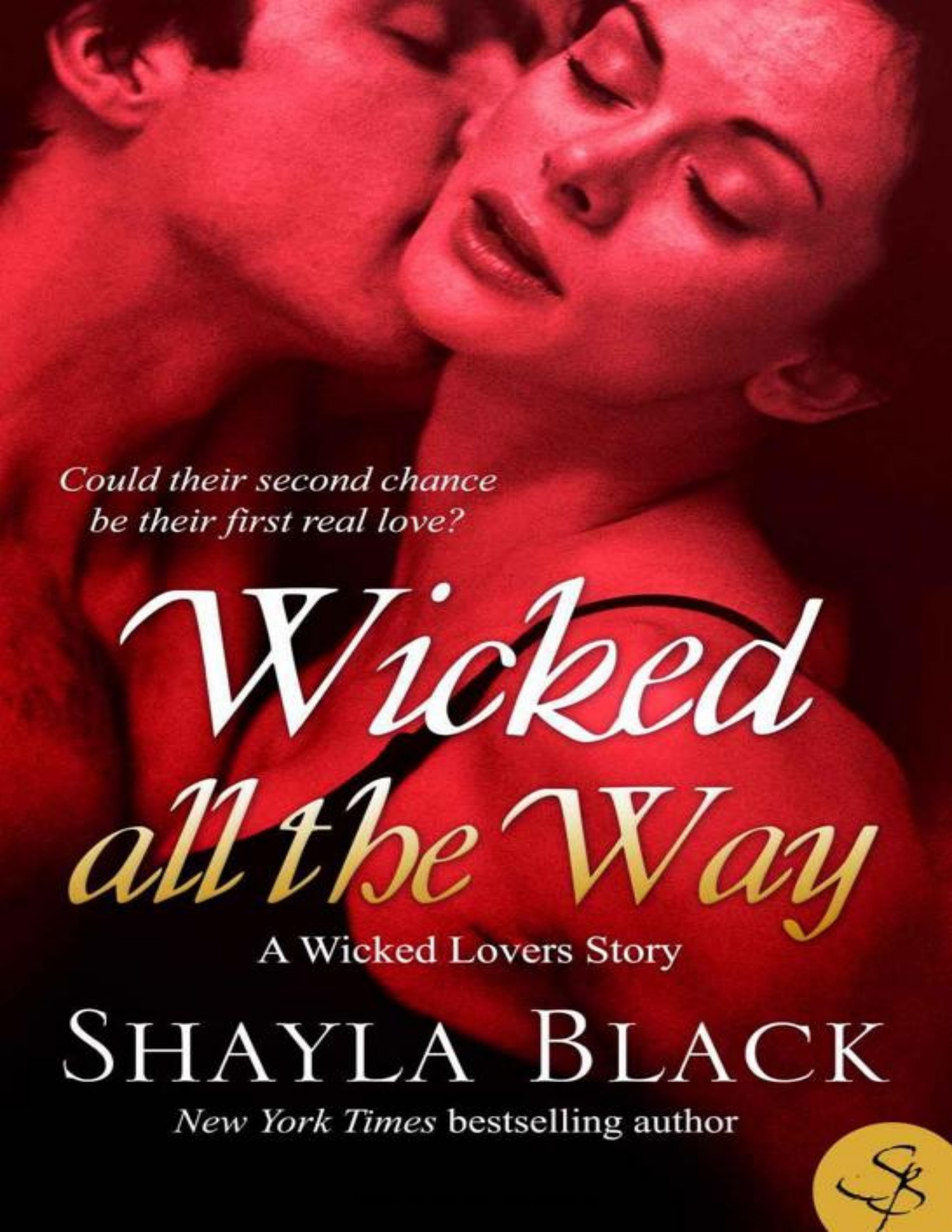
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Could their second chance
be their first real love?*

Wicked all the Way

A Wicked Lovers Story

SHAYLA BLACK

New York Times bestselling author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wicked All The Way

Kötü Aşıklar Romanı Shayla

Black

Wicked All The Way
Kötü Aşıklar Romanı Shayla

Black

Shayla Black tarafından
yayınlanmıştır Telif Hakkı 2012
Shelley Bradley LLC

Düzenleyenler: Chloe Vale ve Shayla

Black Tüm hakları saklıdır...

ISBN: 978-1-936596-17-1

Adanmışlık:

Her kitapta olduğu gibi, yol boyunca pek çok kişi bana yardımcı oldu, ancak teşekkür etmek istediğim özel birkaç kişi var.

Öncelikle, mükemmel okuma becerileriniz ve ara sıra kıkırdayarak işleri (çoğunlukla) doğru yaptığımı anlamamı sağladığınız için Pearl'e. Heyecanınız için Laurie ve Angel'a. Siz hanımlar bazı zor günlerde beni ayakta tuttunuz. Her zamanki gibi mükemmel editörlük rehberliği için Chloe Vale'e. Ve son dakikacı olduğum için beni öldürmediği için... yine. Son olarak, yıllar önce tatil sezonunda bana evlenme teklif eden kocama. Evlenme teklifi tam olarak planlandığı gibi gitmemiş olsa da, hayatımızın geri kalanı isteyebileceğimiz her şey oldu. Bu hikayeye ilham verdiğiniz için teşekkürler.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Shayla Black'in *Bizim Aşkımız* kitabından alıntı](#)

[Shayla Black'in *Aşk İçin Bir Dom* kitabından alıntı, Jenna
Jacob, ve Isabella LaPearl](#)

[Shayla Black ve Lexi Blake'in *Bakire Cariyelerinden* Alıntı](#)

[Lexi Blake'in *A Dom Is Forever* kitabından alıntı](#)

Bölüm 1

Kara Cuma 2012 - Tyler, Teksas

"Eğer bir saniye daha kayınvalidemin kışını süzmeni izlemek zorunda kalırsam, çıldıracağım."

Caleb Edgington bakışlarını Carlotta Buckley'nin yumuşak siyah eteğine sarılmış muhteşem poposundan ayırdı ve en büyük oğlu Hunter'a dik dik baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanki seni hiç Kata'yı süzerken izlemek zorunda kalmadım? Evlendikten kısa bir süre sonra beni ziyaret ettiğinizi unutuyorsun. O birkaç gün siz yeni evlileri duvarlardan dinlediğim için ne kadar uyuduğumu bilmek ister misin?"

Hiç pişmanlık duymayan Hunter sırtıttı.

Gözlerini deviren Caleb, Hunter'ın karısı olan kızıyla birlikte restoranın çelenklerle çevrili köşesinden geçip koridordan kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken şehvetinin nesnesine bir kez daha baktı.

Kahretsin, Carlotta'nın kışığı ağzını sulandırıyor.

İç çekti. "Evli olduğun için cazibe konusunda piyasayı ele geçirdiğini mi sanıyorsun? Ya da genç olduğun için?"

"Hayır. Çıldıracağım çünkü iki yıldan fazladır onun kışığına bakıyorsun ve hala iki randevudan fazlasını başaramadın mı?"

Caleb'in vücudundan bir ısı parlaması geçti, kısmen Hunter'ın bu saçmalığı yüzüne vurmasına duyduğu öfkeyle besleniyordu. Diğer kısmı ise erotik bir cızırtının saf sarsıntısıydı. Evet, iki yılda iki randevu. Ve ikincisini bitiren öpücük...

Caleb cep telefonunu eline aldı ve kareli masa örtüsüne hafifçe vurarak kelimelerini toparladı. "Benden korkuyor."

Hunter'ın alaycı gülümsemesi anında kayboldu. "İkinizin bunu çözdüğünüzü sanıyordum."

"Sadece 'arkadaş' olduğumuz sürece." Caleb'in dudağı kızgınlıkla kıvrıldı. "Çok daha fazlasını istediğimi söylemek

Benim yaptığım taktiksel bir hata bizi en başa döndürdü."

"Eski dallama Gordon'la tanıştıktan sonra isteksiz olmasına şaşırdım."

"Ben onun gibi bir şey değilim!" Hunter böyle düşündüyse, Caleb ebeveynlerin kışına tekmeyi basmak için çok yaşlı değildi.

"Oh, hayır. Yakınından bile geçemezsin." Hunter kaşlarını çatı. "Demek istediğim... sen zorlayıcı taraftasın. Logan ve ben bu özelliği nereden aldık sanıyorsun baba? Bize bir kadına nasıl saygı duyacağımızı öğrettin. Gordon, o lanet olası pislik, ona önemsizmiş gibi davrandı. Ona ne yapacağını, ne zaman yapacağını, nasıl yapacağını söyledi. Ehliyetinin süresi dolduğunda, onu ehliyetini yenilemeye götürmeyi reddetti. Ayak bileğindeki sakatlık yüzünden -ki rehabilitasyonuna izin vermedi- kendini götüremedi. İşini bırakması için onu ikna etti. Onu arkadaşlarından, geçim kaynağından ve dış dünyadan kopardı.

Hatırlayın, zatürre olduğunda onu doktora bile götürmemişti. Bunun yerine onu mevsimsel alerjisi olduğuna ikna etmeye çalıştı. Tahmin etmem gerekirse, bence başka bir erkeğin ona yaklaşmasına izin vermekten endişe ediyor."

Caleb, "Biraz aşırı korumacı olabilirim ama o tür bir pislik değilim," diye ısrar etti.

"Değilsin ama boğuyorsun?" Hunter'ın bakışları suçlamayı kabul etmesi için ona meydan okuyordu.

Caleb dişlerini sıktı.

"Kata ile böyle bir şey yaşadığımız zamanı hatırlıyor musunuz? Karım sadece kimliğini kaybedebileceğinden korkuyordu, çünkü görünüşe göre ben biraz zorba olabiliyorum. Kim bilebilirdi ki?" Hunter sahte bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Tüm evren mi?" Caleb sırtarak önerdi. "Evet, sadece unutma, sen ve ben aynı kumaş."

Bunu inkar edemem. Hunter yirmi yıl önce onun tıpatıp aynısıydı.

"Ama aradaki fark şu," diye hatırlattı oğlu ona.
"Carlotta kimliğini kaybetti. Onun korkusu belki/belki gibi bir şey değil. Bu geręek ve çok da uzak olmayan bir geçmişte kaldı."

Caleb elini yumruk yaptı. Hunter'ın sözleri, ikinci buluşmalarından sonra onu küçük, şirin evlerinin kapısına sıkıştırıp öptükten sonra neden kaçtığını ve aile yemekleri ve küçük acil durumlar hariç aralarındaki neredeyse tüm iletişimi kestiğini açıklıyordu. Onu nazikçe kandırmak için çok uğraşmıştı ama Carlotta onun şalterini indirmemişti - daha çok merkezi sinir sisteminin tüm devre kesicisini indirmişti. Dudakları Carlotta'nın dudaklarına yapıştığında, onu kollarına alıp yatağa sürüklemekten kendini alıkoymak için evin kapısını tutmuştu.

Caleb, küçük metal mekanizmayı yanlışlıkla menteşelerinden birinden sktğn fark ettiğinde yüzünde beliren dehşeti hâlâ hatırlıyordu. Mırıldanarak iyi geceler diledikten sonra hızla eve girmiş ve kapıyı yüzüne çarpmıştı. Ondan sonra adam onu rahatlatmak için aklına gelen her şeyi yapmıştı; kapıyı tamir etmek, çiçekler, telefon görüşmeleri.

Yanıt yok.

Vazgeçmiş miydi? Pek sayılmazdı. Taktiksel bir geri çekilme planlamıştı... ama ne zaman onun yanına yaklaşsa, bir Amfibi Saldırı Aracı kadar kurnaz davranıyordu. Tabii ki, Amerikan Ordusu'nda geçirdiği yirmi dört yıl incelik yeteneğini pek geliştirmemişti.

"Biliyorum," diye itiraf etti Caleb. "Ayrıldıktan hemen sonra benimle kaldığında, yanına her yaklaştığımda neredeyse yerinden fırlayacaktı."

"Sanırım sizi 'ezici' kategorisine koydu."

Aynen yle. Ama onu kazanmak için başka biriymiş gibi davranmanın ona bir faydası yoktu. Anladığı kadarıyla eski sevgilisi de aynı şeyi yapmıştı.

"Bana fazla seçenek bırakmıyor ama pes etmiyorum. Alternatifyle ıktım." Caleb yüzünü buruşturdu. "Alternatif

Sonuncusu kırk yaşındaydı, yeni boşanmıştı ve çarşafklar arasında tango yapmak için akşam yemeğini atlamaya hazırdı."

"Tek kelime daha etme baba. Bu ders kitabına girecek bir TMI vakası." Hunter biraz yeşil görünüyordu.

Caleb bunu söylerken pek rahat değildi ama gerçekler gerçektir. Bir kadını cinsel dürtülerinden başka nitelikleri için de takdir edecek yaşa gelmişti. Bunu da istemediğinden değil. Ellisini aşmış olmak libidosunun ölüm fermanı değildi, hem de hiç. Ama Carlotta sadece... daha fazlasıydı.

Siyah pantolonlu ve Noel Baba şapkalı garson hesabı bıraktı. Hesabı aldı, Hunter'ın parasını elinin tersiyle iterken, güzel kadının düşünceleri ona acımadan saldırdı.

Şefkatli kalbi onu kendine çekti. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, onun hemen herkesi memnun etmek için elinden geleni yaptığını fark etmişti. Kata'nın Hunter'la birlikte ilk dairesini dekore etmesine yardım etmiş, daireyi yeni evliler için sıcacık bir yuvaya dönüştürmüştü. Çalıştığı hastanedeki hiç tanımadığı insanlar her gün bir gülümsemesini, bir gözyaşını ya da sessizliklerini paylaştığında onun şefkatini hissediyordu. Caleb'in kendi karısının yaklaşık on beş yıl önce onu terk etmesinden beri görmediği bir şefkatle Hunter'a annelik yapmaya başlamıştı. Maço oğlu bundan hoşlandığını itiraf etmeyebilirdi ama Carlotta onun en sevdiği yemekleri pişirdiğinde, Hunter güneş ışığının tadını çıkaran bir kedi gibi tüylerini diken diken ediyordu. Hatta küçük oğluna bile kalbini açmış, Logan evde ve izin deyken ona nazikçe takılmış ya da onu azarlamıştı. Ve bu tatlı kadın Logan'ın küçük karısı Tara'yı ve en küçük kızı Kimber'ı neredeyse evlat edinmişti, ikisi de çoğunlukla annesiz büyümüşlerdi.

Carlotta onu sadece kekeleyerek konuşmaktan ve bakışlarını kaçırmaktan ve bol bol kızarmaktan kurtardı. Evet, adam onu sinirlendirmişti.

"Güzel. Ben de seninle seks hayatım hakkında konuşmak istemiyorum. Ama sert kafama rağmen ona iyi davranacağıma onu nasıl ikna edebilirim?"

Hunter tereddüt etti, sonra telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderdi. "Bunu bir düşünüyüm, belki Kata'yla konuşurum. Bu arada, muhteşem karıma mesaj attım ve masaya gelmesini geciktirmesini söyledim. Senden bir iyilik istemeyi umuyordum." Tam o sırada Hunter'ın telefonu bipledi. Mesajı okudu. "Pekâlâ. Bu bana beş dakika kazandırır."

Caleb konuyu değiştirmeye pek hazır değildi ama Hunter aniden huzursuzlanmaya başlamıştı. Her neyse, oğlu bunu çok önemli buluyordu. "Ateş et."

"Mayıs sonunda eve gelip Ağustos'ta buraya döndüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz." Caleb omuz silkti.

"Kata on haftalık hamileydi ve bebeğini kaybetti."

Caleb'in ciğerlerindeki hava boşaldı ve öne doğru eğilerek ağzı açık bir şekilde oğluna baktı. Sonra kaşlarını çatı.

Hunter ellerini kaldırdı. "Sen söylemeden önce, biliyorum. Ama Kata önce bana söylemek istedi, yüz yüze ve ben izin alamadım. Hastaneden arayana kadar hiçbir şey bilmiyordum.

Annesinden başka kimsenin bilmesini istemedi. Bu sadece Kata. Acınmak istemediğini biliyorsun."

"Oh, kahretsin. Özür dilerim, evlat." Hunter'ın omzuna hafifçe vurdu, keşke bilseydim ya da yardım edebilseydim diye düşündü. Kata, oğlunun saygı duymayı öğrendiği bağımsız bir yapıya sahipti, bu yüzden o da aynısını yapmak zorundaydı.

"Yalan söylemeyeceğim; zor bir üç ay oldu. Her şeye karışık tepkiler verdim ama ertelediğim bazı şeylerle yüzleşmemi sağladı." Hunter derin bir iç çekti. "Sonsuza kadar aktif görevde bir SEAL olamam."

"Otuzundan sonra zor bir iş, eminim."

"Amin. Kata artık çocuk sahibi olmak istiyor. Donanmadan ayrılana kadar beklemeyi planlamıştım. İstemedim..."

Hunter diplomatik bir ifade bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama Caleb onu bu zahmetten kurtardı.

"Annenle benim yediğimiz şey mi?"

"Evet. Sen yokken üç çocuk büyötmeye çalıştı. Yalnızdı, kızgındı, depresyondaydı. Başka kadınlar da tanıyorum.

ama Kata'yı mutsuz edeceğinden korktuğum bir şeye maruz bırakma riskini almak istemiyorum. Ve annem artık başa çıkamadığı için çekip gittiğinde, ona çok içerledim."

Oğlu bazı sorunları özetlemişti ama o ve Amanda daha pek çok sorun yaşamışlardı. Zorba biriydi. Onu korumak, sevgisini göstermenin bir yoluydu. Bu ve onu yatağa götürmek.

Amanda daha çekici, daha az kaba saba birini istemişti. Amanda'nın hayatın beklediği gibi gitmediğine dair gözyaşları ve söylenmeleri karşısında ne yapacağını bilememiş ve kendini kapatmıştı.

Caleb asker kısalığındaki saçlarının tepesini ovuşturdu. Muhtemelen bugünlerde altın renginden çok kırlaşmıştı. Bunun bilgelik getirmesi gerekmiyor muydu? Oğluna ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Anladığım kadarıyla bir sonuca vardınız?" diye sordu Hunter'a.

Oğlu düşünceli görünüyordu. "Jack ve Deke bana bir iş teklif ettiler. İyi para, sağlık sigortası, üçüncü dünya bok çukurunda ölme riskinden çok daha az."

"Ama yaptığın işi seviyorsun."

"Evet, ama herkes takımdan tamamen ayrılmama bir sakatlık kaldığını biliyor. Bu omzum iki kez vuruldu." Yuvarladı. "Çok sert. Endişeleniyorum... Ya bir görev sırasında donup kalırsa? Ya hayatımın bu kısmına tutunmak istemem bir takım arkadaşımı tehlikeye atarsa? Bunun için endişeleniyorum ama..." Hunter muhtemelen her şeyden çok göz temasından kaçınmak için telefonunu parmakladı.

Baba gibi, oğul gibi. İletişim çok önemliydi ama ikisi de başkalarının sorunlarını çözmekte çok daha iyiydi. Kendi sorunlarını gömme eğilimindeydiler.

"İstifa edecek kadar değil mi?"

"Hayır. Sadece daha çok çalışıyorum. Sonra Kata'yla boşandığımızı sandığım altı ayı hatırlıyorum." Hunter titreyen bir nefes aldı. "Bu beni çok üzdü ve

bunu tekrar yaşayamazdı. Çocuk istiyor. Daha çok evde olan bir koca istiyor. Normallik istiyor."

"Ve artık büyüme ve sorumluluklarını üstlenme zamanının geldiğini mi düşünüyorsun?"

Hunter'ın mavi bakışları onunkilere sıçradı. "Evet. Ve aslında ben de bunu dört gözle bekliyorum."

"Sen benden çok daha zekisin. Bütün bu saçmalıkları kırk yaşına gelene kadar anlamamıştım."

Oğlu homurdandı. "Tabii ki daha zekiyim. Bu zaten belliydi."

Evlilik Hunter için iyi olmuştu. Hâlâ çok gergindi ve Caleb bunun sebebinin büyük ölçüde kendisi olduğunu biliyordu.

Ama mizah anlayışını bulmuştu, artık duyguları hakkında konuşabiliyordu ve Kata'nın üzerinde yürüdüğü zemine tapıyordu. Bazı açılardan Caleb kendini biraz kıskanç buluyordu.

"Daha fazla torun için hazır olduğumu söylemezsem yalan söylemiş olurum. İki iri yarı oğlan ve onlardan ne aldım? Jack squat. Küçük kız kardeşin üreme konusunda seni geride bıraktı."

"İşte iyilik burada devreye giriyor." Hunter derin bir nefes aldı. "Birikimlerimin bir kısmını ve aldığım son imza ikramiyesinin bir kısmını bir araya getirdim. Bize bir ev aldım. Noel'de Kata'ya sürpriz yapmak istiyorum."

"Bu harika, evlat. Onun katkısı olmadan bir ev aldığın için seni taşaklarından asacağını düşünmüyor musun?"

Hunter güldü. "Evet, karım bunu çok yapar. Ona çocuk istiyorsa, ip ve taşaklarımın aynı cümle içinde yer almaması gerektiğini hatırlatmaya başlayacağım... ya da aynı odada. Neyse ki bu evi gördü, mahalleyi sevdi. Ama evin bakıma ihtiyacı var. Eski ve uzun süredir boş. Özellikle mutfak bunu gösteriyor. Tadilat için bir miktar daha para ayırdım... ama kırk sekiz saat içinde üsse dönmem gerekiyor."

Ve Noel'den önceki son birkaç hafta içinde tadilatla uğraşacak zamanı olmayacaktı.

"Evdeki becerikliliğimi utanmadan kullanmak mı istiyorsun?" Caleb alay etti.

"Kesinlikle. İçinde gecekonducular olduğu için kilitleri kendim değiştirdim. Yatak odaları için yeni halı aldım. Fuaye, mutfak ve büyük oda için parke, banyolar için de fayans sipariş ettim. Yarın teslim almaya hazır olur. Bu banka kartına bağlı hesapta on bin dolar daha var. Şifresini sana mesaj atarım. Bu parayla ve sadece dört hafta içinde ne yapabilirsen... Çok minnettar olurum."

"Emekliliği kabul ettiğim ve ev tadilatı projelerine aldırmadığım için şanslısın." Caleb gülümsedi.

Gerçek şu ki, boş düşüncelerini Carlotta'yı altına almaktan ve amını görebilmek için güzel, yuvarlak kalçalarını açmaktan başka bir şeyle doldurmak güzel olurdu. Dokunmak. Tadına bakmak. Carlotta'nın boşanmadan önce bekâr olduğundan pek şüphesi yoktu ve gerekirse onun yoksunluğunun yarattığı ihtiyaçla oynayabilirdi. Ama ona sarılmakla, güven inşa etmekle, onu rahat ve mutlu etmekle başlamayı tercih ederdi. Sonra da ona adını haykırtırdı.

"Her ne düşünüyorsan, lütfen paylaşma." Hunter sahte bir titreme geçirdi, sonra da anahtarları ona fırlattı.

Caleb bir eliyle onları yakaladı ve diğer eliyle oğlunun kafasına vurdu. "Bok kafalı. Sana bir şartla yardım edeceğim."

"Ateş et."

"Kata'yla annesi hakkında konuşma. Sanırım... Bir fikrim var."

#

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Carlotta?"

Arkasından Caleb Edgington'ın sesini duyunca -onun yaklaştığını duymadan nasıl bu kadar yaklaşabilmişti- ürperdi. Midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Ergenlik çağından beri hissetmediği bir şeydi ve onun kendisini bu kadar kadınsı hissettirmesinden hoşlanmıyordu. Sesi her zaman derin ve arzu doluydu. Duygularını iyi saklayamıyordu.

Tabii ki, onun gerçekten denediğini düşünmüyordu.

Zatürreye yakalanmasının üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, iyileşme sürecini hiç unutmamıştı. O zamanlar yeni evli olan Hunter ve Kata, onu ihmalkâr eski kocasının evinden almış ve iyileşmesi için Caleb'e getirmişlerdi. Caleb onu her yere taşımış, uyuması için kucağına alıp üst kata çıkarmış, sonra da yemek için alt kata indirmişti. Ufak tefek bir kadın değildi, peki bu adam onu neredeyse hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağına almayı nasıl başarmıştı?

Caleb boğazını temizleyerek onu şimdiki zamana geri getirdi. Omzunun üzerinden baktı. Adam bir daha konuşmamış olsa da, o korkunç mavi gözleri ve yüzünün engebeli düzlemleriyle onu zorluyordu. Carlotta titreyen nefesini içine çekti. Gerçek şu ki, iyileştiği süre boyunca gösterdiği sert ilgi için ona borçluydu. Evet, onun için yemek pişirmiş ve ona güzel bir kart vermişti... ama o evde yokken her şeyi bilerek verandasına bırakmıştı.

Çünkü sonsuza dek ilk kez kanını hızlandırmıştı. Ve onu dehşete düşürdü.

Oksijenini ve cesaretini toplayarak döndü ve Caleb'in bakışlarıyla buluşmak için yukarı, yukarı, yukarı baktı. Sadece oraya buraya serpiştirilmiş lamba direklerinin aydınlattığı karanlık otoparkta bile Caleb hâlâ bir fanteziden fırlamış gibi görünüyordu. Bu dikkatli gözler ona saklanacak bir yer bırakmıyordu. Dar tişörtü her gün birkaç kilometre koştuğunu kanıtlıyordu.

Şişkin kolları boş durmadığını gösteriyordu, sanki yaşın sadece bir sayı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Yarı yaşındaki adamlar kadar iyi görünüyordu.

Biraz daha az elli, biraz daha az yuvarlak... ilişkiler konusunda biraz daha az temkinli birini hak ediyordu.

"Elbette Caleb." Parlak ve sahte bir gülümseme takındı. "Ailem için her zaman vaktim vardır. Ne hakkında konuşmak istersin?"

Adam kızgınlığını dikkatle vurdumduymaz bir ifadeyle geçiştirdi ama kadın onun bir akraba olarak görülmekten hoşlanmadığını biliyordu. Ve doğrusu, aylarca uğraşmasına rağmen onu hiç de öyle görmüyordu. Evet, Hunter'a benziyordu. Damadı Kata'ya çok iyi davranıyor ve kızını mutlu bir kadın yapıyordu. Caleb... son derece yetenekli, seksi bir adama benziyordu.

Ona bakıp ilgisizmiş gibi davranırken baş döndürücü bir arzu dalgasına karşı yutkundu.

Elini dirseğine dolayıp onu biraz daha yaklaştırdığında rol yapmak neredeyse imkânsız hale geldi. Park yerinin karşısında Kata ve Hunter'ın uzaklaştığını gördü. Ve işte güvenlik battaniyesi de gitmişti.

"Hadi şu küçük kafeye girelim."

Ne sordu ne de bir cevap bekledi, sadece onu o yöne doğru götürmeye başladı. Carlotta onun talebine boyun eğmekle karşı çıkmayı tarttı. Sonunda, savaşıma değmeyeceğine karar verdi. Herkesin içinde olacaktı... ve onun ellerinin üzerinde olması gerektiğinden daha fazla hoşuna gitmişti.

Bir süre sonra Caleb onu kaldırıma kadar götürdü, her nasılsa gizemli bir şekilde, ara sıra yaptığı gibi ayak bileğinin donmaya karar vermesi durumunda ona yardım edebileceği bir yere kendini yerleştirdi. Sonra içerideydiler, etraflarında dizüstü bilgisayarlarıyla her yaştan insan, yumuşak bir müzik, düşük ışık ve havada egzotik kahve kokusu vardı.

Onu köşede, arkaya yakın bir masaya götürdü, sonra bir centilmen gibi oturttu ve sandalyesini yaklaştırdı.

"Kahve? Tatlı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bu güzel yemekten sonra tıka basa doydum. Yemek için teşekkür ederim."

"Benim için zevk. Kendime kahve alacağım. Smoothie ister misin? Su?"

Bu yüzden, muhtemelen uzun sürecektir bir tartışma sırasında onu rahat ettirecek bir şey olmasını istedi. Carlotta içini çekti. Tam olarak ne hakkında konuşmak istiyordu? Umarım son buluşmalarını ve ne zaman aklına gelse hâlâ i ç i n i ısıtan o öpücüğü yeniden hatırlamazdı. Ve onun kendisine dokunmasını hayal etmesine neden oluyordu.

"Su, o zaman. Lütfen." Sandalyeye yerleşti ve siyah, suni ahşap masayı inceledi.

Caleb tezgâha doğru ilerledi ve kadın kirpiklerinin altından onun omuzlarının sağlam genişliğine, ince belinin dar kalçalarına doğru sivrilmesine baktı. Asker gibi dimdik duruyordu ve yirmili yaşlardaki baristadan sipariş verirken bakışlarını ileriye dikmişti. Birkaç dakika sonra elleri dolu olarak geri döndü. Karşısındaki sandalyeye yerleştiğinde, masanın ne kadar küçük görüldüğünü, köşenin ne kadar sessiz olduğunu, o bu kadar yakın oturduğunda ne kadar az nefes almak zorunda kaldığını fark etti.

Tanrım, eğer ona tekrar çıkma teklif ederse, hayır diyecek cesareti var mıydı? Tabii ki evet demeyi çok ama çok istiyordu - Gordon'ın isteyebileceği hemen her şeye. Ama Gordon gibi bir aptalla başa çıkamazsa, Caleb Edgington onu tamamen ezip geçebilirdi. Gardını yüksek tutmak çok önemliydi.

Dumanı tüten kahvesini bir kenara bıraktıktan sonra büyük bir su şişesini avuçladı. Düşünceli bir şekilde bir fincan istedi, sonra da soğuk sıvıdan onun için biraz döktü. "Al bakalım. Konuya geliyorum. Çocukların yardımımıza ihtiyacı var."

Bu onu hemen silahsızlandırdı. "Elbette. Her şey yolunda mı? Kata bana sorunla ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Sorun değil." Caleb durakladı. "Hunter az önce bana düşük yaptığını söyledi."

Şaşkınlık ve kızgınlık içinde parladı. Damadı Kata'nın bu sırrı saklamak istediğini çok iyi biliyordu. Kata'nın bunu muhtemelen zor bulduğunu anlıyordu ama... O ve Kata, Hunter'ın hayatlarının kontrolünü kayıtsız şartsız ele

geçirmesini aşmamışlar mıydı?

Carlotta kaşlarını çattı ve itiraz etmek için ağzını açtı ama Caleb elini kaldırdı. Yüz ifadesi bu kadar pişmanlık dolu olmasaydı bu otoriter bir jest olabilirdi. "Kata'nın başka kimsenin bilmesini istemediğini biliyorum ve sırları benimle güvende. Logan ve Tara incinirdi ama... çocuklar bir seçim yaptı ve ben buna saygı duyuyorum. Bu bilgi daha ileri gitmeyecek."

"*Mija* bazen kişisel konularda ağzı çok sıkı olabiliyor."

Ona "tencere dibin kara, seninki benden kara" dercesine bir bakış attı ama bunu dile getirmedi.

"Anlaşıldı. Bu olay ve çocuk sahibi olma konusunda yaptıkları bazı tartışmalar nedeniyle Hunter bana Noel için Kata'ya bir sürpriz hazırladığını söyledi. Ona Lafayette'de bir ev almış."

Kızgınlığı geçti ve Carlotta'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözleri yaşardı. Carlotta, Kata'nın onları tanıştırdığı ilk andan itibaren Hunter'ı sevmiştir. Damadı onu korkunç bir evlilikten kurtarmıştı. Genç adam kızını ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar kanıtlamıştı. Bir ev, aileye ve geleceğe bağlılığı temsil ediyordu.

"Çok heyecanlanacak."

"Böyle düşünmenize sevindim. İşte burada biz devreye giriyoruz."

Hunter'a göre evin tadilata ihtiyacı var. Yarın oraya gidip bir göz atacağım ve yapılması gerekenlerin bir listesini çıkaracağım. Hemen hemen her şeyi tamir edebilirim, yeni tesisat ya da elektrik tesisatı kurabilirim. Boya bile yapabilirim." Yapamayacağı bir şey olduğunu kabul etmek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama dekorasyon yapamam."

Carlotta bir sırıtmayı bastırdı. Kata bu tür konularda titizdi. Caleb yardım için ona gelmekle doğru yapmıştı. Kızını hem Kata'nın gösteriş ihtiyacını hem de kadınsı bir dokunuşu karşılayacak ama Hunter için işlevselliği ve erkeksiliği de koruyacak bir stili bir araya getirebilecek kadar iyi tanıyordu.

"Benden yardım istediğin için teşekkür ederim. Elbette edeceğim." Kaşlarını çatı. "Çok az zamanımız var. Noel'e sadece birkaç hafta kaldı."

"Aynen öyle. Yarın oradayken sana birkaç resim gönderirim. Belki bazı fikirler çizmeye başlayabilirsin. Hunter'ın seçtiği döşemelere bakacağım."

Carlotta duymamaya çalıştı ama yüzünü buruşturdu. Caleb güldü. "Özür dilerim. Ama benim tecrübelerime göre, çoğu erkek süslenmemelidir."

Ona sırtıttı. "Ben de dahil. Kabul ediyorum." Bu onu şaşırttı ama hoş bir şekilde.

Tatilden önce çok az zamanları olduğu için bir saatlerini bile ayıramıyorlardı. Bırakın bütün bir evi, tek bir odayı toparlamak bile haftalar sürebilirdi. "Aslında önümüzdeki üç gün boyunca çalışmayacağım. Eğer eşlik etmemin bir sakıncası yoksa, sizinle birlikte oraya gelip fikirlerimi ve yapılması gerekenleri listeleyebilirim."

Kendi çok sessiz apartman dairesinden güzel bir soluklanma olacaktı.

Ve eğer bu kızını mutlu edecekse... o zaman ona hâlâ bir kadın olduğunu hatırlatan bir adamla birlikte olmaktan duyduğu rahatsızlığın üstesinden gelebilirdi.

Caleb gülümsedi ve bu onun sert yüzünü sıcak ve büyüleyici bir şeye dönüştürdü. Carlotta kendini ona doğru eğilmiş ve gülümserken buldu. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve adamın bakışlarının dayanılmaz bir şekilde üzerinde olduğunun farkında olarak gözlerini kaçırdı. Akıllı bir adamdı, bu yüzden onu etkilediğini biliyor olmalıydı. Elbette biliyordu ama bu bilgi onun çekimini daha az güçlü kılmıyordu.

"Uzun bir yol. Erken başlamamızın bir sakıncası var mı?" diye mırıldandı.

Ses tonu neredeyse samimi bir okşayış gibiydi. "Benim için kıyafetlerini çıkar" demesi kadar zararsız bir söz başka nasıl aynı etkiyi yaratabilirdi ki?

Daha da kızardı ve tepkisini bir kenara bırakmaya çalıştı. Belki de akşam yemeğinde içtiği şarap kötü bir fikirdi ve muhakeme yeteneğini zayıflatıyordu.

"Erken iyi olur. Aklınızda bir zaman var mı?"

"Seven?" Kahvesini yudumladı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak ona biraz yer açtı.

Fazladan hava hoş karşılanmalıydı. Garip bir şekilde, adamın artık kendisiyle ilgilenmediğinden ve sesinin baştan çıkarıcı gücünü kendisine çevirdiğini hayal ettiğinden endişelendi.

Carlotta risk alarak ona bir bakış attı. Hayır, hiçbir şey hayal etmemişti. Ona daha fazla alan bırakmış olabilirdi ama bakışları Carlotta'nın nefesini kesen bir sıcaklıkla onu delip geçti.

Heyecanını bastırmak için yutkundu. "Yedi harika olur."

Bölüm 2

Öğleden sonra erkenden Hunter ve Kata'nın yeni evlerine doğru yola çıktılar. Kamyonetinin kabini kadın gibi kokuyordu.

Baharatlı ve miskli ama gizemli bir şey. Ve çok kadınsı. Parfüm, losyon ya da milyonlarca başka kadında kokladığı fabrikasyon bir şey değildi. Bunu daha önce de fark etmişti... ama hava camları açamayacak kadar soğukken onunla küçük bir yere tıklamak kokuyu daha da büyütmüştü. Şimdi geldiklerine göre, kendini utandırmadan ya da onu korkutmadan nasıl ayağa kalkacaktı? Caleb gözlerini ovuşturdu. Louisiana eyalet sınırına varmadan çok önce de aynı ereksiyon halini yaşadığını söylemenin onu rahatlatacağını sanmıyordu.

"Çok büyüleyici!"

Carlotta'nın gülümsemesi ve parlayan gözleri onu daha az sert yapmadı. Derin bir nefes alarak kendini bölümlere ayırmaya ve eve odaklanmaya zorladı. Olgun ağaçların bulunduğu köklü bir mahallenin köşesinde, yazlık hissi veren bir evdi. Balkabağı renginde panjurları olan beyaz bir ev. Dört ince sütunun taşıdığı geniş sundurma, bir dizi çiçekli bitkiyi ve asılı bir salıncağı koruyordu. Ön taraftaki büyük pencereler, kurşunlu camlı beyaz bir kapı ve ön taraftaki dekoratif simli ev numaraları rahatlık hissine katkıda bulunuyordu. Büyük değildi ama Caleb, Hunter'ın neden burayı evi olarak görmek ve belki de bir ya da iki bebek büyütmek istediğini anlayabiliyordu.

"Eminim burada mutlu olacaklardır. Gidip iç mekanın ne kadar tadilata ihtiyacı olduğuna bakalım. Dışarısı iyi görünüyor."

"Çimlerin kesilmesi gerekiyor." Çantasından bir kalemle birlikte küçük bir defter çıkardı ve notlar almaya başladı. "Arkadaki küçük müstakil garajın muhtemelen bir kat boyaya ihtiyacı var."

Caleb başını eğerek evin hizasına doğru baktı. Kadın haklıydı. "Bununla ben ilgilenirim."

"Sana sahip oldukları için çok şanslılar." Gülümsedi.
"Yardım etmekten bahsediyorum."

Evet, çünkü Carlotta ona istediği gibi sahip olabilirdi, yeter ki söylesin.

Bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti. İç geçirerek kamyonundan indi ve ön tarafa doğru koştu. Carlotta kapısını açmıştı ve pek de pratik olmayan topuklu ayakkabıları ve kışını saran ve onu çılgına çeviren eteklerinden biriyle yere atlamaya çalışıyordu.

Aslında yapmak istediği şey kollarını onun beline dolamak ve onu kendine doğru kaldırmaktı. Ama kız ona yine o ürkek bakışlarından birini fırlattı, bu yüzden ona sadece elini uzattı. Kız elini tuttu ve kızın yumuşak sıcaklığı adamın vücudunda bir sarsıntı yarattı. Tanrım, sanki daha fazla sertleşebilirmiş gibi. Kızın ayakları yere sabitlendiği anda Caleb kendini geri dönmeye zorladı ve eve doğru yöneldi.

Küçük yürüyüş yolunda ilerleyerek Hunter'ın kendisine verdiği anahtarları çıkardı ve ön kapıyı iterek açtı. Cazibe burada sona erdi. Küçük bir fuayeden geçti. Karanlık ve sıkışık, tavana kadar uzanan garip bir yarım duvarı vardı ve evin geri kalanıyla bağlantısını kesiyordu. Belki bir vestiyer ya da işlevsel bir şey olsaydı, amacını anlayabilirdi.

Ama 1.80 boyunda tek hissettiği sıkışıklıktı.

Parke zemin daha iyi yıllar görmüştü. Birisi bir noktada eve girmiş ve yarım duvarın altına spreyci boyayla ilginç bir küfür koleksiyonu çizmişti.

"Ah, canım." Carlotta'nın sesi titriyordu.

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. "Bu anlamsız duvarı yıkalım derim. Yük taşımıyor."

"Evi daha küçük hissettiriyor."

"Tamam." Caleb içeride biraz daha dolaştı. "Şöminenin iyi bir fırçaya ihtiyacı var."

Başını salladı. "Her şeyin yeni boyaya ihtiyacı var."

Yeterince doğru. Grafiti sanatçıların çalışmaları devam etti. Onların sözcük dağarcığı çöplüğe aitti. Carlotta yüzünü buruşturdu.

"Onunla da kesinlikle ilgileneceğim. Sanırım... sol taraftaki mutfak?" Bir elini kızın sırtına koydu ve onu kırmızı sprey boyalı hakaretlerden uzaklaştırdı.

Ama mutfak daha iyi değildi. Dolapların birçoğu eğri büğrü duruyor, tek bir çiviyle sallanıyordu. Bazı kapakları yırtılmış, rafları sökülmişti. Lavabo kirliydi. Buzdolabı zeminin ortasına yuvarlanmıştı. Caleb onu açmaya neredeyse korkuyordu. Bu projeyi *daha sonraki* bir kategoride dosyaladı, sonra kiler bekleyerek gizemli bir kapıyı açtı. Onun yerine aşağı baktı ve hemen içerideki düğmeyi çevirdi.

"Ne oldu?"

"Tavan
arası."

Caleb birkaç adım attı ve odayı gözden geçirdi. "Kısmen. Birisi buraya bir sürü ıvır zıvır bırakmış ama bunları atıp odayı tamamlamak fazla zaman almaz."

Çok büyük bir alan değildi ama Hunter ve Kata'yı mutlu edecek bir ya da iki kullanım alanı düşünebiliyordu.

Ayağını yere vurarak ışığı kapattı ve Carlotta'yı yemek odasına yönlendirdi. Parçalanmış halı ve bir başka çok renkli boya işi dışında odada hiçbir sorun yoktu. Küçük bir koridorun sonunda penceresi çatlamış bir yatak odasına, alçıpanın onarılması gereken büyük bir dolaba ve duşun etrafında su hasarı olan ana banyoya girdi. Bu bir hafta sonu projesinden daha fazlasıydı... ama meydan okumayı seviyordu.

Caleb başını çevirdiğinde Carlotta'nın önce tereddüt ettiğini, sonra da not defterine hararetle bir şeyler yazdığını gördü. "İyi misin?"

Sanki kendi dünyasından çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı. "İyiyim, evet. Her şey yolunda. Kafamda fikirler uçuşuyor. Bu yatak odası ve banyo spa renklerinde olmalı. Koridorun karşısındaki yatak odası çok güzel bir çocuk odası olur. Kata beyaz mutfaklara bayılır. Beyaz dolaplar ve beyaz, sert yüzeyli bir tezgah. Gri çizgileri olan bir şey ya da

toprak tonları. Bunları yerleştirdikten sonra, duvarları hangi renge boyayacağıma ve hangi backsplash'i sececeğime dair daha iyi bir fikrim olacak. Cam bir şey güzel olurdu çünkü ışıltıyı seviyor, ama neler mevcut göreceğiz. Hunter oda için hangi döşemeyi seti? Bize bir bütçe bıraktı mı?"

"Sert ağaçlar. Evet, anladım. ğle yemeğinde daha fazla konuşmaya ne dersin? Açlıktan lyorum. Bana fikirlerini anlatabilirsin."

"Siz gidin. Yazacak o kadar çok şeyim var ki şimdi gidemem. Burada iyi olacağım." Konu zihninde kapanırken Carlotta elinde kalemle döndü ve yatak odasının kapısından dışarı ıktı.

Caleb kaşlarını çattı ve kızın dirseğini kavradı. Eli nazikti ama kız kaçmıyordu. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Genelde atlarım."

Kaşlarının atıldığının farkındaydı ama onun öğün atlamasını kabul edilemez buluyordu. "Benimleyken olmaz. Ve ğle yemeğini de atlamayacaksın."

"Ben yetişkin bir kadınıam. Bana ne zaman yemek yiyeceğimi söylemene ihtiyacım yok."

Caleb yüzünü buruşturarak onun kolunu bıraktı. Eski pislikten boşandığından beri Carlotta bağımsızlığını gayretle korumuştu. Ona emir vermek bunu ayaklar altına alıyordu. Ama onun istediği gibi davranmasına izin veremezdi.

"nmzde saatlerce sürecek çok sıkı bir çalışma var. Vücudunuzu beslemeniz gerekiyor yoksa bir ya da iki saat içinde bitkin düşersiniz."

Gözleri keskinleşti, sonu yokmuş gibi görünen büyük kahverengi havuzlar. Önümüzdeki yüz yıl boyunca onun muhteşem yüzüne bakmak anlamına gelse bile oraya düşebilirdi. Zaman ona iyi davranmıştı. Gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler silikleşmişti. Dudakları hâlâ dolgun, kırmızı bir yay gibiydi. Gğslerinin ve kalçalarının kıvrımları şehvetliydi. Son iki yıl içinde saçları öyle uzamıştı ki, onu dudaklarına, sikine doğru götürürken ellerini içine gömmek istediği dolgun bukleler halinde omuz kapaklarının üzerine dökülüyordu...

"Genellikle günde sadece bir öğün yemek yiyorum. Bu gibi kalçalar sayesinde öğün atlamayı göze alabiliyorum."

Bu sözleri alaycı bir tavırla ve şaka olsun diye söylemişti ama Caleb'i çok kızdırmıştı.

"Benimleyken değil." Onu daha da yaklaştırdı. "Hunter'ın Gordon'ın evinden aldığı o kırılğan kadını hâlâ hatırlıyorum. Seni bana getirdi ve benim gözetimime verdi. Sana göz kulak olmak ve seni korumak benim görevim. Kendini tüketmene izin verirsem oğlum ve kızın benimle mutlu olmaz. İstedığın yemeği seçmene izin vereceğim ama şimdi yemek yiyoruz."

Carlotta çok seksi topuklarını yere vurdu. "Patronluk taslamandan hoşlanmıyorum."

"Bu ilk değil ve son olacağından da şüpheliyim."

Caleb onu kapıdan dışarı çıkardı. Kız tepindi, ofladı pufladı ve doğrusu Caleb gülmemek için kendini zor tuttu... ve biraz da gururlandı. Hunter onu evine ilk getirdiğinde, kız uysaldı ve dalga yaratmamak için her şeyi kabul etmeye hazırdı. Peki ya şimdi kendini ortaya koyuşuna bakmak? Bu onun aletini sertleştirdi. Yine de onunla ilgili her şey sertleştiriyordu.

Onu kamyonete kadar götürdü, kalkmasına yardım etti, sonra da şoför mahalline atladı. "Yemek için iyi bir yer var mı? Eskiden burada yaşadığın için muhtemelen biliyorsundur.

Favoriniz var mı?"

Hala ona kızgın görünüyordu ama cevap verdi. "En sevdiğim yerlerden biri buraya çok yakın. Sokağın sonunda sağa dönün. İki stop lambasından sonra sola dön. Sana ne zaman duracağını söyleyeceğim."

Yeterince makul. Yönergeleri takip etti ve kendini benzersiz dükkanlar, antikacılar, bir kek fırını ve...

"Primrose ve Saxby's?" ile yeniden canlandırılmış küçük bir şehir merkezinin ortasında paralel park ederken buldu.

Yıkık dökük tuğla binaya rağmen, dantelli perdeler kadınsı ve narin olduğunu haykırıyordu. Carlotta ona nazlı bir

vitraylı kapıya yaklaşırken gülümsedi.

Caleb onun için kapıyı açtı ve anında mis gibi kokan bir hava çarptı yüzüne. Çiçekler, hem de bir sürü. Kokulu mumlar, keskin ve kusulası kokuya bir başka tiksindirici nota daha ekliyordu. Ve *bol* miktarda östrojen. Cam vitrinleri dolduran eski moda mücevherler, ona çok fazla ıvır zıvır gibi görünen antikalarla çerçevelenmişti. Ve her yerde fırfırlı elbiseler ve zarif ayakkabılar giymiş, gözlerini kırpmadan bakan camdan bebekler. *Oh, kahretsın* Kadınlar böyle yerlerde ne görürdü?

Viktorya dönemi kıyafetleri giymiş bir kadın onlara masalarını gösterdi. Smokinli bir adam kalabalığa serenat yaptı, hüznü aşk şarkıları söyledi ve en iyi Barry White taklidini yaptı. Menü tavuk turşusu salatası, ikindi çayı parmak sandviçleri, fesleğenli peynirli tart ve kremalı pırasa çorbası gibi yiyeceklerden oluşuyordu. Carlotta dudaklarını birbirine bastırdı, tıpkı kanarya yutmuş kedi gibi görünüyordu.

Garson siparişlerini aldı ve menüde bir burger bulmak onu heyecanlandırdı. İlk tercihi değildi ama bu kuş yemeğinin etkisi birkaç saat içinde geçecekti. Carlotta hindili swiss dürüm ve kaymaklı limonlu çörek sipariş etti.

Caleb'in bunun tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama müzik kusma isteği uyandırorsa bile yemeğin aslında oldukça yenilebilir olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kadın, ona biraz sert bir ciro gibi görünen çörek şeyinin yarısını teklif etti. Adam reddetti ve kadın çöreği ısırdı. Bunu yaparken yüzündeki ifade, inlemesi, dudaklarını ısırıp yalaması... Adamın onu sandalyesinden kaldırıp masaya yatırmaya ve kıyafetlerini yırtmaya ne kadar yakın olduğunu biliyor muydu acaba?

O tatlı beyaz kremadan biraz kaşıklayıp küçük tatlıyı bitirirken dişlerini gıcırdatarak, bu bataktaneden kaçıp onu yalnız yakalayabileceği dakikaları saydı.

"Eskiden buraya çok gelir miydin?" diye sordu onu konuşturmak için. Eğer sohbet ediyorlarsa, sevişiyor olamazlardı - en azından teoride. Derinlere gömülmüşken ona söylemek isteyeceği pek çok şey düşünebiliyordu.

Güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tanrım, o dolgun dudaklara kendi ağzıyla, sikiyle sahip olmak istiyordu.

Dur. En azından mecazi anlamda kafasını kızın amından çıkarması gerekiyordu. Eğer gerçek anlamda oraya girerse, muhtemelen uzun bir süre hava almaya çıkamayacaktı.

"Asla," diye itiraf etti usulca.

Ama onu yemek yemeye zorladığı için ona biraz işkence etmek ve onu kendi iradesine boyun eğdirdiğine pişman etmek istemişti. Burası kesinlikle onun hızı değildi ama onu aç bırakmış olmayı dilemeyecekti.

"Ama hep buraya gelmek istemiştin. Burası... ilginç görünüyordu."

Caleb kaşlarını çatı. "O zaman neden yapmadın?"

Soruyu sorduğu anda cevabı da biliyordu.

Carlotta sadece bunu doğruladı.

"Gordon daha iyi pişirebileceğim yemeklere para harcamanın aptalca olduğunu söylerdi. Dantelleri, bebekleri ve şarkıcısıyla buranın aptalca olduğunu söylerdi." Omuz silkti. "Böyle bir yere her gün gelmek istemezdim ama sık sık gelmek iyi olurdu."

Ve eski dallama, sadece onu mutlu etmek için bile olsa, onun için boyun eğmek istemiyordu. Caleb onun bu arzusunu yerine getirebildiği için çok mutluydu. Onun sahip olabileceği diğer arzuları da tatmin etmekten mutluluk duyacaktı.

Hesaplanmış bir risk aldı ve masanın öbür ucundan onun eline uzandı. Parmaklarını onun etrafında kıvırdığında, onun küçük nefesini duydu. Kadın gerildi ama bırakmadı.

Sıkıştırarak onun koyu renk gözleriyle buluştu. "Neden onunla bu kadar uzun süre kaldın?"

"Çocuklarımın başını sokacak bir çatı ve karınlarını doyuracak bir yemek verdi. Ona üç çocukla geldim. Onun hakkında başka ne söylersem söyleyeyim, onların ihtiyaçlarını karşıladı."

"Ve sana kötü davrandı."

"Ben önemli değildim. Önemli olan çocuklardı."

Ah, kahretsin... Kalbi o kadar yumuşak ve tatlıydı ki Gordon bundan o kadar kötü yararlanmıştı ki bir daha kimseye güvenmekten korkuyordu. Caleb kendisiyle geçinmenin kolay olmadığını çok iyi biliyordu ama Gordon'un yaptığı gibi onu asla ihmal etmemiş ya da yıkmamıştı. Aşkla ilgili tüm deneyimlerinin berbat olup olmadığını merak ediyordu.

"Bana ilk kocanızdan bahsedin."

Carlotta onun sorusu karşısında şaşırılmış ama konu değiştiği için mutlu görünüyordu. "Eduardo iyi bir eş ve babaydı. Polis memuruydu ve aile içi bir kavgayı ayırırken görev başında öldü. Çocukların hepsi gençti. Otuzuma gelmeden dul kalmıştım, üstelik de fakirdim. Gordon'un hayatımızdaki tüm boşlukları doldurabileceğini çok ummuştum ama..." Omuz silkti. "Eduardo ve benim birlikte geçirdiğimiz dokuz yıl çok güzel ve harikaydı. Nasıl biteceğini bilsem bile hiçbir şeyi değiştirmezdim. Çocuklarım benim için dünyalar kadar değerli ve babalarıyla olan anılarıma değer veriyorum."

Caleb aslında bunu duyduğuna sevinmişti. Geçmişte iyi bir şeyler yaşamış olmanın Carlotta'nın gelecekte başka biriyle iyi bir şeyler yaşayabileceğine inanmasına yardımcı olacağını umuyordu.

"Korunmayı ve şımartılmayı hak ediyorsun, Lottie. Arada sırada sadece gülümsediğini görmek için kaprislerini şımartmaktan mutluluk duyacak birini hak ediyorsun. Ve kendine iyi baktığından emin olacak birine ihtiyacın var."

Carlotta nefesini tutmuş gibiydi. Ona göz kırptı. "Gönül meseleleri için artık çok yaşlıyım. İki güzel torunum var ve-"

"Ve eğer bu cümleyi bitirirsen, bundan sonra gelecekler hoşuna gitmeyecek. Sen yaşlı *değilsin*." Dişlerini gıcırdattı, avuçları kadının kızıyla buluşmak için kaşınıyordu. Yıllardır bir kadını bu şekilde cezalandırma isteği duymamıştı... Hiçbiri bunu deneyecek kadar önemli olmamıştı. "Beni duyuyor musun, Lottie?"

"Caleb, dur. Artık genç olmadığımı biliyorum. Bir zamanlar Kata'm gibi güzeldim."

"Hâlâ o kadar güzelsin ki aksini düşündüğünü duymak beni incitıyor. Bana biraz şans verseydin, senin ne kadar inanılmaz derecede güzel olduğunu düşündüğümü tekrar tekrar kanıtlamak için kendimi tüketirdim."

Yanaklarında tatlı bir allık belirdi. "Seks için çok yaşıyım."

Caleb homurdandı. O da mı böyle düşünüyordu? "Bahse girmek ister misin? Aksini düşünmeni sağlayabileceğimi garanti ederim."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Carlotta parmaklarını onunkilerden çekti. Bir laneti bastırdı. Kahretsin, yine çok güçlü geliyordu, onu korkutsa da korkutmasa da aklından geçenleri söylüyordu.

Ona aşık olacaksa, kendisi gibi olması gerekmiyor muydu? Evet, ama sürekli çok güçlü davranır ve onu endişelendirirse onu nasıl tanıyabilirdi?

Lanet olası dairesel argüman. Daha soğukkanlı davranmak zorundaydı.

Aralarında özel bir şeyler olabileceğine gerçekten inanmış olması bir etken olmamalıydı. Hunter Kata'yı evliliğe zorlamış ve neredeyse onu kaybediyordu. Caleb daha akıllı olması g e r e k t i ğ i n i biliyordu.

Onun sessizliği karşısında yutkundu. "Seni rahatsız ediyorsam özür dilerim. Ben gerçeğin etrafında iyi dans etmeyen bir adamım. Söylenecek bir şey varsa söylerim. Bunu çok uzun süre içimde tuttum. İkinci buluşmamızda seni öptüğümde korkuttuysam özür dilerim. Seni istiyordum ve işleri ağırdan alma konusunda iyi değildim. Gordon'ın seni incittiğini biliyorum. Ben de Amanda ile pek iyi anlaşılamadım. Ama benimle konuşursan, endişelerini paylaşırsan.

yapabiliriz..." Ne? Gün batımına doğru yol almak mı? Sonsuza dek mutlu mu yaşayacaklardı? Hayatlarının bu aşamasında ne yapmaları gerekiyordu? "Tekrar deneyin."

Küçük elleri içe doğru kıvrılmış ve neredeyse Kısa kırmızı tırnaklarını saklayarak yumruklarını sıktı. "Beni korkutuyorsun."

"Biliyorum. Sana karşı iyi olurdum, Lottie. Mükemmel değil ama seni gülümsetmek için elimden geleni yaptım."

Keskin kahverengi gözleriyle ona baktı. "Hunter ve Kata'nın evi konusunda yardımına gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Ne düşünüyorsun?" Güldü. "İlk başta bunu seninle vakit geçirmek için bir bahane olarak kullandığımı kabul ediyorum ama şimdi burayı görünce..."

"Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var." Burnunu kırıştırdı.

"Bir metrik ton." Yüzünü buruşturdu. Kahretsin, alışkın değildi artık onun dilini düzenliyordu. Amanda onun küfürlerinden her zaman nefret etmiş, kaba ve görgüsüz olduğunu düşünmüştü.

Carlotta sadece güldü. "Renkli bir ifade ama haklısın. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yapman gereken çok iş var. Her nasılsa, cerrahi hemşiresi olarak işime geri dönmenin, herhangi birinin eve yerleşmeden önce yapılması gerekenlerle karşılaştırıldığında bir tatil olacağını düşünüyorum."

Kesinlikle doğru, ama onun muhteşem ağzını, o sevimli, hafif Latin aksanını... ve dolgun göğüslerini saran o dar kazağı düşünmekte zorlanıyordu. Onunla ilgili her şey onu tahrik ediyordu.

"Bu bir evet mi?"

Onun yerine, "Bana senden ve karından bahset," dedi.

Tanrım, bu istek onu gafil avlamıştı. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Ya yaptığı açıklamalarla onun en kötü şüphelerini doğruladıysa? Ama ona karşı dürüsttü, lanet olsun. Daha azını yapamazdı.

"Çok genç evlendik. İkimiz de iletişim kurmakta iyi değildik. İkimiz de çok fazla varsayımda bulunduk." Sert bir

nefes aldı. "Üç erkek, iki kız kardeş ve çok sayıda çocukla birlikte geleneksel ama gürültülü bir evde büyüdüm.

Sevgi. Babam kesinlikle evin reisiydi ve onun sözü kanundu. Herkes kavgaya eder, güler ve sert davranırdı. Bağırmak bizim için hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü biz her zaman şamatacı bir grup olduk. Amanda bunların hiçbirini anlamazdı. Tek çocuk olarak büyümüştü; kırklı yaşlardaki çok liberal ebeveynlerin sürpriz bebeği. Evi çok sessizdi. Kimse bağırmasdı, yani... kendi istediğı zaman onun dışında. Amanda gözyaşları ve duygusal şantajla aileyi yönetebileceğini erkenden öğrendi. Onu tam olarak suçlayamam. O çevresinin bir ürünüydü, tıpkı benim de kendi çevrem bir ürünü olduğum gibi. Bikinili seksi görüldüğü için evlenme teklif ettim. O da benimle evlendi çünkü ben üniforma içinde güzel görünüyordum. Geriye dönüp baktığımda, hep yanlış nedenlerle bir araya gelmişiz. Onunla tanıştığımda ilk kez evimden uzaktaydım ve ailemi özlemiştim. Kendi ailemi kurabileceğimi düşündüm. O ise sadece heyecan ve ayaklarının yerden kesilmesini istiyordu. Ben sık sık görevdeyken ve onun her iki kalçasında birer bebek varken ve bir diğeri de yoldayken bu pek işe yaramadı."

"Yani mutsuz muydu?"

En hafif tabiriyle. Başını salladı. "Evdeyken onun omuzlarından sorumluluğun bir kısmını almak için bildiğim tek yolu denedim. Gelip işleri istediğim gibi düzenledikten sonra aylarca tekrar gittiğim için bana içerledi. Bunu anlayamadım.

Şikayet etti ve ağladı. Benim ailemde drama olmazdı. Nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyordum. Daha çok çabalıyordum ama onun istediğı şekilde değil..." Bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "O zamandan beri olgunlaştım ve çok şey öğrendim. Bir daha asla aynı hataları yapmayacağımı söylemeyeceğim ama yaparsam gerçekten dinleyeceğimi ve uyum sağlamaya çalışacağımı söyleyebilirim. Bu size bilmek istediğinizi anlattı mı?"

Başını eğdi. "Öyle oldu. Teşekkür ederim. Merak etmiştim..."

Evet, Gordon'la olan ilişkisini o da biliyordu, yani anlayabiliyordu. "Yani tekrar çıkmayı denemek istiyorsun?"

Carlotta dudağını ısırdı. "Kata ve Hunter ne düşünecek? Onları rahatsız etmek istemem."

Caleb masanın karşısından ona doğru eğildi. "Çocuklarımız büyüdü ve geleceğimizi onlara borçlu olduğumuzu sanmıyorum. Onlar mutlu. Neden biz de mutlu olmaya çalışmayalım?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu bir belki olarak düşün," diye mırıldandı. "Bana bu kadar patronluk taslamamaya çalışırsan açık fikirli olacağım."

Deneyecekti ama söz vermiyordu. DNA'sı baskın olmak için yaratılmış gibiydi. "Anlaştık."

Hesabı ödedikten sonra onu aceleyle restorandan çıkarıp ev geliştirme mağazasına götürdü. Kapının önündeki bir arabayı kaptı ve kadının bakışlarının alışveriş merkezinin aşağısındaki küçük bir dükkânda oyalandığını fark etti.

Caleb durdu, ona baktı, bekledi. Yine de, dükkânın kapısına doğru özlem dolu bir bakış fırlattı, sonra sahte, aşırı parlak bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı. Burası ona tanıdık gelmiyordu ama bir tür ev dekorasyonu mağazası gibi görünüyordu. Ve onun duygularını kendisinden saklamasından hoşlanmıyordu.

"Oraya gitmek ister misin, Lottie? Belki oradaki bir şey çocuklar için iyi olabilir."

Caleb ona her böyle seslendiğinde hafifçe gülümsüyordu ve Caleb onu mutlu etmek için elinden geleni yapmaktan zevk alıyordu.

"Bu mümkün. Bir zamanlar orada alışveriş yapmaktan hoşlanırdım. Gordon bunun aptalca olduğunu düşündü ve bana asla izin vermedi-"

"Git." Bu ona, eski dallama çantasını öldürme dürtüsünü bastırmak için zaman kazandıracaktı. "Eğer hoşuna gider ve projemize yardımcı olabileceğini düşünürsen, o zaman kesinlikle mekâna göz atmanı istiyorum."

"Bu kadar kısa bir süre varken zamanımızı boşa harcamak istemem."

Eğer istediği buysa, mağazayı ziyaret edebilmesi için ona biraz zaman tanımak amacıyla bütün gece tadilatta kalabilirdi.

"Bu bir kayıp değil. Gidin."

"Sakıncası yok mu?" Kız ona şaşkın bir bakış fırlattı, belli ki şaşırmıştı.

"Tabii ki hayır."

"Kızgın değil misin?"

Kızgın mı? Caleb'in ne tür bir pislikle evli olduğunu sormasına gerek yoktu. Çok şey duymuştu. Gordon'la karanlık bir sokakta karşılaşmayı ve o lanet olası pisliğin biraz acı çekmesini sağlamayı gerçekten çok isterdi. Evet, eski şerefsizin Carlotta'ya vurmadığını biliyordu ama neredeyse her yönden kötü davranıyordu - onu boğuyor, kendine olan güvenini ve değerini elinden alıyor, kendini küçük hissetmesine neden oluyordu.

"Asla. Sizden dekorasyon yapmanızı istedim, bu yüzden size nasıl yapacağınızı ya da nereden alışveriş yapacağınızı söylemeyeceğim. Arada sırada sana bütçeyi hatırlatabilirim ama bu proje çocukların kendilerini evlerinde daha rahat hissetmelerini sağlamak için. Eğer o dükkandaki bir şey onların evinde işe yarıyorsa, o zaman devam edin."

"Teşekkür ederim, Caleb." Kahretsin, yumuşak sesi doğrudan adamın sikine gitti. "Ne kadar zamanım var?"

İşe gitmeleri gerekiyordu ve bunu biliyordu. Ama sesinin boğulduğu yıllardan sonra, onu çok kısa kesecek yüreği yoktu. "Otuz dakika içinde bana mesaj at. O zamana kadar döşemeyi geri almış olmalıyım. Orada işin biterse, bakıp boyayı seçebilirsin. Stoklarında hangi dolapların olduğunu görmemiz ve başka nelere ihtiyacımız olabileceğini konuşmamız gerekecek. Nasıl?"

Gülümsemesi onun hayatının yarısını aydınlatabilirdi.

"Mükemmel."

Bölüm 3

Otuz dakika sonra Carlotta elinde bir çantayla ev dekorasyonu mağazasından çıktı. Plastik sapsarı kavradı ve gülümsedi. Fazla bir şey yoktu, sadece soluk gri-beyaz servis altlıkları, bir dizi zarif şarap kadehi, modern yüzlü kristal tutuculara sahip üç beyaz sütun mum ve yemek odasında hoş duracağından emin olduğu sepya tonlarında duvar resmi.

Caleb'a yolda olduğuna dair kısa bir mesaj gönderdi. O da onunla kapıda buluşacağını söyledi. İki dakikadan kısa bir süre içinde, tam da söylediği gibi, her türlü döşeme kutusu ve malzemesiyle dolu bir yük arabasıyla orada durdu.

Evet, söz verdiği gibi davranacak bir adam gibi görünüyordu ama evlilik yeminleri de dahil olmak üzere ona verdiği neredeyse her sözü tutmayan Gordon'a fazlasıyla alışmıştı.

Bu düşüncüyü bir kenara iterek arabaya baktı. "Her şey hazır o zaman?"

"Kesinlikle." Çantayı kadının elinden aldı ve dikkatlice diğer eşyalarının üzerine koyarak dengeledi. "Döşemeyi gördüm. Parke koyu renk. Elle yontulmuş Brezilya kirazı diyorlar."

Carlotta mutlulukla alkışladı. "Bu çok hoş ve sıcak olacak. Bununla büyük bir anlaşma yapabilirim. Peki ya fayans?"

"Gri damarlı doğal taş görünümünü taklit eden bir seramik."

"Bununla da çalışabilirim. Kata bu renkleri sevecektir. Beden?"

"Burada birkaç tane var, bazıları dikdörtgen, bazıları kare, küçük tek tek karolarla birlikte. Hunter'a ne düşündüğünü sormam gerekecek."

"Muhtemelen çok kiremitli bir desen. Onları inceleyip bir çözüm bulacağım. Stokta hangi dolapların olduğunu biliyor muyuz? Ve tezgah seçeneklerini?"

"Benimle gel, Lottie." Döndü ve arabayı arkasına yerleştirerek bir eliyle sürüklemeye başladı. Diğer elini Lottie'ye uzattı ve doğrudan ruhuna işleyen mavi gözleriyle ona baktı.

Midesi düğümlendi ve dans etti, ama avucunu onunkine koydu. Adam onu kendine yakın tuttu, tutuşu güçlüydü ama hapsedici değildi. Bu adamı da aynı şekilde bulacak mıydı? Yoksa adamın gücü onu ezip geçecek miydi?

Mağazanın arka tarafına doğru yürüdüler ve Hunter, stoktakiler arasından bir dolap konfigürasyonu seçmelerine yardımcı olan birinin dikkatini çabucak çekti. Hunter ve Kata daha modern bir tarzı tercih ediyordu ve bunlar belki biraz gelenekseldi, ancak doğru palet ve aksesuarlarla hepsini çalıştırabilirdi. Tezgahlar neyse ki çok daha basitti. Carlotta büyük mağazalardaki seçenekleri beğenmedi ve kocası granit imalatçısı olan eski bir iş arkadaşını tanıyordu. Bir telefon görüşmesinin ardından, yeni mutfağı muhteşem bir şekilde vurgulayacak bir renkte yarı fiyatına bazı kalıntılarla bağlantı kurdu.

Dolapların ertesi gün teslim edilmesini ayarladıktan sonra boya bölümüne gittiler. Caleb, evin neredeyse her odası için renk seçerken bu kadar sabırlı olmasına şaşırırmıştı, böylece her odanın kendi kimliği olacak ama her oda birbirine karışacaktı. Titrememeye çalıştı ama bu iki dakikalık bir süreç değildi.

Boyanın karıştırılmasını beklerken, Caleb onun ev dekorasyonu mağazasından aldığı çantasına göz attı. "Güzelmiş."

Adam mumluklardan birini çıkardı, o da uzanıp bir mum çıkardı ve üstüne yerleştirdi. "Sanırım biraz günlük şıklık sağlayacaklar."

Caleb ona düşünceli bir bakış gönderdi. "Burada olmana çok sevindim. Sensiz gerçekten kaybolurdum."

Tabii ki dekorasyonu kastediyordu... ama belki de daha kişisel şeyleri kastetmiş olabileceği düşüncesiyle

Aptal kalbi çırpındı. Güzel, istikrarlı, eğitimli ve ona ilgi duyan biri... Boşandığından beri çıktığı birkaç randevuda bu zor bir iş gibi görünüyordu. Çoğu erkek çirkin boşanmalardan dolayı acı çekiyordu, küçük çocukları ya da kendileri için bir anne istiyorlardı ya da hala aileleriyle yaşıyorlardı ve iyi bir nedenle hiç evlenmemişlerdi.

"Neden hâlâ bekârsın?" diye ağzından kaçırdı. Sonra bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark etti ve dilinde bir özürle geri çekildi.

Elini tekrar kavradı ve bu kez onu vücuduna doğru çekmek için kullandı. "Beni merak mı ediyorsun, Lottie?"

"Demek istediğim... çok, şey... neredeyse mükemmel görünüyorsunuz. Bir kadının böyle bir erkeği aradığını hayal bile edemiyorum..." *Manyetizma. Güçlü çekicilik. Cinsel çekim.* Çok daha iyi huylu bir şeyde karar kıldı. "Zeka ve nezaket sizi uzun zaman önce cezbetmedi."

"Hayır. O kadar da ilgilenmedim." Başını eğdi, dudakları kızın kulağını okşadı. "Şimdiye kadar. Seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Sözleri doğrudan yıllardır hiçbir erkeğin dokunmadığı o yere gitti. Rahmi sıkıştı. Kadın nefesini tuttu ve adamın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Caleb..."

Dudakları kızın boynunda gezindi, fırça gibi bir alay. Hafta içi olduğu için mağaza neredeyse terk edilmişti. Boya bölümündeki çalışan onlara bakmıyordu bile. Gözlerini kapatsa, dudaklarını büzse ve bir zamanlar başını döndüren, kızarmasına neden olan ve yatakta ne kadar yetenekli olduğuna dair sonsuz spekülasyonlara yol açan günahkâr öpücüğünde kendini kaybetse görececek kimse olmayacaktı.

Bu ne ihtiyatlı ne de akıllıcaydı ama Carlotta yüzünü onunkine doğru eğmekten ve gözlerinin kapanmasına izin vermekten kendini alıkoyamadı. Adamın dudakları onunkileri örtmedi. Bunun yerine, parmaklarını saçlarına daldırıp, tutuşunu nazik olarak adlandıramayacağı kadar güçlü bir şekilde çekerken kulağına bir hırıltı doldu.

"Beni baştan çıkarıyorsun, Lottie. Burada olmaz. Çünkü bir kez başladım mı, ne zaman duracağımı ya da durup durmayacağımı bilmiyorum. Bana tekrar ağzını sunmadan önce bunu uzun uzun düşün."

Sonra aniden gitmişti -saçlarındaki parmakları, vücudunun sıcaklığı, onu ürperten o derin sesi. Kirpikleri titreyerek gözlerini açtı, sonra onun gergin profilini gördü. Vücudundaki her kas gergin görünüyordu, savaşa hazırdı... ya da sekse. Bakışları aşağıya kaydı. Kot pantolonunun önü çıkıktı ve diğer yerlerinden daha da sert görünüyordu.

Onu son öptüğünde olduğu gibi korkmak yerine, heyecandan titrediğini hissetti. Karnı dönmeye başladı. Yıllardır aklına bile gelmeyen yerleri aniden kayganlaştı.

Tanrım.

Caleb mağaza çalışanından boya kutularını alıp açık kasa kamyonu yüklerken kadın arkasını döndü. Boya bölümündeki kare tezgâhın etrafında dönerek muşamba, boya fırçası, boya bandı ve bir parça zımpara kâğıdı topladı. Caleb arabayı arkasından sürüklerken bir kez bile ona bakmadı, ama sezgileri ona onun kızgın olmadığını söylüyordu. Aksine, kendini dizginliyordu. Onun için.

Davranışları övgüye değer ve tatlıydı. Yine de onun çok tatlı kalmayacağını umuyordu.

Carlotta, hayatının bu aşamasında hiç kimsenin, hele Caleb gibi yakışıklı birinin onu çekici bulacağını hayal bile edemezdi. Kendini çimdikliymiş gibi hissetti. Elbette, davranışları onu her zaman çekici bulduğunu gösteriyordu. Ancak boşandıktan kısa bir süre sonra Caleb'la başa çıkamayacak kadar endişeli ve şoktaydı. Caleb'in ona sadece acıdığını mı yoksa yatağa atmak için kolay bir hedef olduğunu mu düşündüğünü merak etmişti. Zamanla ve Hunter sayesinde Caleb'i çok daha iyi tanımaya başlamış ve onun tam da görüldüğü gibi biri olduğunu fark etmişti: Son derece dürüst, istikrarlı, seksi. Bir koruyucu. Bir sağlayıcı.

Bir aşık.

"Benimle gel, Lottie." Mağazanın önündeki kasaya doğru neredeyse koşarak giderken sesi gürlüyordu.

Ayak uydurmak için topuklu ayakkabılarını hızla giydi ve bu kadar büyük bir mağazada daha pratik ayakkabılar giymediği için kendini azarladı.

Kasaya vardıklarında Caleb sığabilecek her şeyi tezgâhın üzerine fırlattı ve başka bir araba bulmak için koştu, kasiyer taradığı anda her ürünü içeri soktu. Hunter yer döşemesinin parasını peşin ödemişti, bu yüzden Caleb onu düz yatakta bıraktı. Kasiyerin söylediği toplam tutarı zar zor dinledi ama banka kartını okuttu, telefonundan PIN kodunu kontrol etti ve tuşladı. Makine fişi çıkardığı anda kâğıt parçasını kapıp yırttı, poşetlerden birine attı, sonra da onu arabaya yönlendirdi. Döşemenin bulunduğu açık kasayı aldı ve dükkândan koşarak çıkarken arkasından ittirdi. Kadın otoparka varmadan kamyonun yarısını yüklemişti.

Carlotta bir gülümsemeyi bastırdı. Uzun, ıslak, aç bir öpücük fikri onu da onun kadar tahrik ettiyse... o zaman evet, büyük mağazanın romantik olmayan portakalından çıkıp daha özel bir yere ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Yeni eve dönerken, Caleb yoğun bir şekilde yola odaklanmıştı. Direksiyonu parmak eklemleri beyazlaşana kadar kavradı. Kamyonun kabinini yoğun bir sessizlik kaplamıştı. İki sarı ışık ve garaj yoluna keskin bir dönüşten sonra, kamyonetini hızlıca durdurdu ve ardından motoru kapattı. Bu ani hareket onu biraz ürkütmüştü.

"Arabadan in, Lottie."

Birden midesindeki kelebek sürüsü saldırıya geçti. Bir erkeği öpmeyi düşünmek bir yana, bu konuda hiç pratiği yoktu. Ne de olsa ikinci buluşmalarından beri kimseyle öpüşmemişti. İşler bir öpücüğün ötesine geçerse ne olur? Henüz yirmi bir yaşında değildi.

artık. Vücudu bunu gösteriyordu. Caleb'in önünde çıplak olma düşüncesi onu endişeye boğuyordu.

Ama bir erkeğin dokunuşunu özlediğini de inkâr edemezdi. Eduardo'yla birlikte olmak bir aşk koşturmasıydı ama gerçek zevkten yoksundu. Birbirlerine bakire olarak gelmişlerdi ve bebekler o kadar çabuk doğmuştu ki tatmin edici seks için çok az zamanları olmuştu. Sonraki yılları ebeveyn olarak geçirmişlerdi... ve sonra vahşi bir adam Ed'in hayatını söndürmüştü. Gordon onun diğer tek sevgilisiydi ve o da her şeye olduğu gibi sekse de bencilce yaklaşmıştı.

Caleb'le birlikte olmanın tamamen farklı olacağından şüpheleniyordu. Askeri hassasiyete sahip bir adam olabilirdi ama giriştiği her işte başarılı olmak için gereken azim ve hırsa sahipti. Ona gerçek bir zevk verebileceği düşüncesi onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

"Lottie?"

Sesine doğru döndüğünde onun kamyonun yolcu kapısında durduğunu, kapıyı açık tuttuğunu ve endişeli bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

Gülümsedi ve elini onun elinin içine koydu. Caleb onu nazikçe aşağıya, vücuduna doğru çekti. Her yeri sertleşmişti, gözleri onu incelerken kısılmıştı. Nefes alış veriş kızın yüzünde kesik kesik kesiliyordu.

"Caleb?"

"Benimle gel," dedi sonunda ve onu kamyondan uzaklaştırıp çocukların yeni ön kapısına doğru çekti.

Anahtarlığına bir kez basarak aracı kilitledi. Caleb anahtarı kilide sokup evin kapısını açarken Carlotta omzunun üzerinden baktı.

"Her şeyi kamyonda mı bırakacağız?"

Caleb onu evin içine çekti ve kapıyı kapattı, sonra yanındaki duvara yasladı. Vücudunun her açısını onun yumuşak kıvrımlarına yerleştirdi ve yanağını avuçladı. "Yavaş gitmeye ve seni korkutup kaçırmamaya çalışıyorum.

ama benim seni istediğim gibi..." Yutkundu. "Hayır diyeceksen şimdi söyle, Lottie."

Şok olmuş bir nefes aldı ve gözlerini kırptırarak ona baktı. Parmaklarının boynuna dolanışı, o inanılmaz mavi gözlerin onun derinliklerine dalışı, yüzünü sıkılaştıran arzu... Bir öpücükle durmayacaktı.

İçindeki Katolik kız, iyi bir kadının evlilik dışı seks yapmayacağını söylüyordu. Elli yaşındaki kadın, Caleb kadar formda ve güzel bir adama kendini göstermenin utançtan başka bir şey olmayacağını mırıldanıyordu. Otuz yıllık cansız seks geçmişi olan içindeki aç kadın, deneyimli bir adam onu çözecek sabır ve özene sahip olduğu için parçalanmanın ne demek olduğunu bir kez olsun öğrenmek istiyordu.

Suçluluk ve güvensizliğin canı cehenneme.

Caleb bir buldozer kadar kurnaz olabilirdi ve bir zamanlar onu korkutmuş olabilirdi ama artık daha güçlü ve kendinden emindi. Bugün, anlamlı bir tartışma yapabilecek yetkinlikte olduğunu kanıtlamıştı. Ona korkularına ve duygularına saygı duyduğunu defalarca göstermişti. Eğer a r a l a r ı n d a k i ilişki uzun sürmez ve hâlâ aile toplantılarında birbirlerini görmek zorunda kalırlarsa... işte o zaman o köprüyü geçecekti.

"Caleb," diye fısıldadı, parmaklarını onun boynuna doladı, kendini onun bedenine ve kaçırmaması mümkün olmayan ereksiyonuna yaklaştırdı. "Öp beni."

Bölüm 4

Uzun bir kalp atışı boyunca hiçbir şey yapmadı, sadece onu sıkıca kavradı ve yüzüne baktı. Bir iniltiyle başını eğip dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirirken yüz ifadesinde ilkel, sahiplenici bir şey hırladı. Emredici derecede nazik. Şefkatle titriyordu. Bir fırça, bir nefes alışverişi, bir, iki kez.

Hiç şüphesiz, onun için kendini tutmuştu ve özenle hazırlanmış kibar öpücük dokunaklıydı ama tamamen sinir bozucuydu.

Geçmişte, onun tüm sıcaklığı ve açlığı onu endişelendirmişti.

Şimdi sadece daha fazlası için can atıyordu.

Carlotta ağzını onunkinden ayırdı. "Bu şekilde değil, Caleb. Geçen sefer yaptığın gibi öp beni, beni tüketmek istediğinden emin olduğum zaman. Böylece her şeyimi istediğini hissedebileyim."

Dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. "Bana iki kez sormana gerek yok."

Onu duvardan çekip büyük odanın ortasına götürdü ve ceketini çıkarıp halının üzerine serdi.

"Şurada." İşaret etti.

Tereddüt etmedi. Aslında, bir zamanlar korkutucu bulduğu talepkâr ses tonu şimdi bacaklarının arasında yeni bir ağrının dans etmesine neden oldu.

Bakışlarını ondan hiç ayırmayan Carlotta, deri ceketinin üzerine eğildi. Onun kokusunu alıyordu, misk gibi, erkeksi ve kösele gibi. Kalbi deli bir ritimle çarpmaya başladı. Avuçları terlemeye başladı. Daha önce bir erkek tarafından heyecanlandırılan kadınlarla ilgili bu tür tanımlamalar okumuş, hatta birkaç fısıltı bile duymuştu. Şimdiye kadar hepsinin yalan olduğuna yemin edebilirdi.

Ayakkabılarını çıkarırken gömleğinin düğmelerine saldırdı ve ona delici bir bakış gönderdi. "Lottie, tüm bu kıyafetlerin tek parça halinde kalmasını istiyorsan, onları çıkarmaya başla

Şimdi. Seni iki yıldan fazla bekledim. Sabrım tükendi. Bunu daha sonra telafi edeceğim. Şu anda seni çıplak istiyorum."

Adamın sözleri kadının içini ürpertti. Güpegündüz onun için soyunmak mı? Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Tanrım, bu kulağa son derece korunaklı geliyordu. İlk kocası karanlığı tercih etmişti ve özellikle çocuklar doğduktan sonra giysilerin etrafında dolanmayı nadiren aşmışlardı. Gordon sık sık kadın uyuyana kadar beklemiş, o daha uyanmadan, heyecanlanmak şöyle dursun, geceliğini yukarı itip bacaklarını açmıştı.

"Ama... beni *göreceksin*."

"Fransızcamı bağışlayın ama umarım öyledir."

Aksine, sabırsızlığı artıyordu. Gömleğini omuzlarından yırttı ve yere fırlattı.

Carlotta'nın ağzı kurudu. Şişkin omuzlar, biri soluk ama hâlâ tehlikeli görünen bir ejderha dövmesiyle kaplıydı. Sert göğüs kaslarının arasında hafif bir saç teli vardı. Karın kasları, Carlotta'nın şaşkınlıktan ağzının açık kalmasına neden olacak şekilde sivriliyordu.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı.

"Sen de öylesin, Lottie. Bana farklı bir şey söylemeye çalışmanı duymak istemiyorum. Ve sen oyalanıyorsun. Bluzunu çıkar. Eteğini de çıkarmayı tercih ederim, ama sana ulaşmak için onu yukarı itmeyi ve külotunu yırtmam gerekiyorsa..."

Yapardı. Caleb tehdidini söylemeyi bitirmedi bile çünkü buna gerek yoktu. Carlotta onun bunu yapacağından şüphe duymuyordu.

Titrek bir baş hareketiyle bluzunun düğmelerine uzandı. Gözlerini ondan ayırmasına imkân yoktu. O çok güzeldi. Ayrıca, eğer onun kendisini teşhir ettiğini görünce yüzünü buruşturur ya da arkasını dönerse... o zaman hemen tekrar örtünebilirdi.

Her bir düğmeyi açıklığından iterken parmakları titriyordu. Serin hava köprücük kemiklerine çarptı.

göğüslerini, karnını. Sonra Caleb onun yanında diz çökmüş, vücudunun geri kalanını yırtıyordu.

Bu sabah seks düşünmeden seçtiği bej dantelli sütyen hem sağlam hem de mütevazıydı ve bu kadar faydacı bir şeyin onu rahatsız edip etmeyeceğini merak ediyordu. "Daha seksi olmadığı için üzgünüm. Göğüslerim... küçük değil ve artık eskisi kadar genç değilim."

"Seksi değil mi?" Arkasına uzandı ve tek eliyle sütyenini kapalı tutan dört kancayı açtı. Sütyen omuzlarından aşağı kaydı ve Caleb onu vücudundan çekip çıkardı, önünde diz çökerek bir göğsünü avuçladı. "Tanrım, bunlar çok güzel. Beni bir daha asla üzerinden çıkaramayacağını biliyorsun, değil mi?"

Yanlış bir tepki olabilirdi ama güldü. İstenmek iyi hissettiriyordu. Dokunulmak daha da iyi hissettiriyordu ve başparmağı meme ucunun üzerinde gezindiğinde, omurgasında bir his belirdi. Nefes nefese kaldı.

"O lanet eteği çıkarmak için on saniyen var, Lottie, yoksa yemin ederim ne kadar hızlı kaldırdığımdan ya da seni ne kadar sert becerdiğimden sorumlu olmayacağım."

Ona baktı, sonra gözlerini kırıştırdı, nutku tutulmuştu. Daha önce hiçbir erkek yatak odasında onunla bu şekilde konuşmamıştı.

Bu kelimeyi her zaman biraz kaba bulmuştu ama Caleb'ın ağzından arzu hırıltılarıyla birlikte çıktığında, kalp atışlarına çılgınca şeyler yapıyor, kanını ısıtıyordu. Titrek bir nefes aldı... ve saniyelerin geçip gittiğini fark etti.

Güçlü elleri ayak bileklerinin etrafında kıvrıldı. Onun tek hoşgörüsünü takdir etmek için bir an durdu: kırmızı topuklar. Kan renginde, yaklaşık üç santim yüksekliğinde, rahat olacak kadar mantıklı ama seksi olacak kadar da dikkat çekiciydi. Sonra, birbiri ardına, onları soydu ve odanın diğer tarafına fırlattı.

Bakışları buluştu, sarmaş dolaş oldu. Göğsünde bir davul gibi çarpan kalbi uzun bir an için durdu.

"Caleb..." Ne istediğini bile bilmiyordu.
Güvence mi? Her şeyin iyi olacağına dair bir söz?

"Sana sahibim. Sana çok iyi bakacağım bebeğim. Seni çok iyi hissettireceğim. Ama şu lanet eteği çıkar. Şimdi."

Bu sesteki bir şey onu itaat etmeye itti, o sert otorite tonu, diye düşündü. Ona yalan söylemezdi. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Carlotta arkasına uzandı ve eteğinin fermuarını açtı. Caleb'in bakışlarının üzerinde dolaştığının farkında olarak yavaşça aşağı doğru sıyırdı. Üç çocuktan sonra karnı eskisi kadar sıkı değildi. Çatlaklar uzun zaman önce soluk gümüşü çizgilere dönüşmüştü ama zaman ve ayak bileğindeki sakatlık sırasında boşa geçirdiği yıllar, orta bölümünün artık düze yakın bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

"Oyalanmayı bırak, Lottie. Seni görmek istiyorum."

Sonunda, mütevazı olmak ve çekici olmak arasında kalarak sırt üstü uzandı ve eteği kalçalarına doğru itti. Dizlerine ulaştığı anda, Caleb siyah giysiyi yakalayıp yırttı ve onu dantel süslemeli bej renkli hipster külottan başka bir şeyle bırakmadı.

Orada, tam kalçalarının arasında ona baktı.

Carlotta el yordamıyla tutunacak bir şey aradı ve adamın kollarını iki yanında buldu, kendini onun üzerinde tutuyordu. Yutkundu, sonra ona doğru eğildi ve karnına bir öpücük kondurdu. Dudaklarının altında yumuşak bir his olmalıydı ama sertlik eksikliği onu biraz olsun caydırmışa benzemiyordu. Bunun yerine, inledi ve yukarı doğru öptü, meme uçlarını emmek için durakladı. Zevkin sarsıntısı damarlarını aydınlattı, tenini cızırdattı. Birbiri ardına meme uçlarına tapındı, ta ki ağrıyana, kendi hayatlarına bürünene ve Caleb'e doğru eğilip inleyene kadar.

"Çok güzel, Lottie. Çok güzel. İşte bu, bebeğim." Derin derin emerken göğsünü avuçladı.

Huzursuzca kıpırdandı, ıslak ağrıyla mücadele etmek için kalçalarını birbirine bastırdı ama hiçbir şey işe yaramadı. Kafasının içinde, Caleb'in odanın karşısındaki pencerelerden içeri süzülen altın rengi güneş ışığında vücudundaki her kusuru görebileceğini biliyordu. Ama vücudu bunu pek umursamıyordu. Onun ilgisini içine çekiyordu. Çiçek açmıştı. Daha fazlasını arzuluyordu.

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendisine doğru sürükledi. Adamın ağzı onunkinin üzerine yapıştı ve bu basit, nazik ya da ölçülü değildi. Dili içeride geziniyor, mutlak hakimiyeti ele geçiriyordu. Sanki vücudunun her yerinde hakkı varmış ve bunu kanıtlamaya niyetliymiş gibi öptü onu.

Baş dönmesi onu parıldayan bir tutku sisi içinde bıraktı. Tutuştu, onu derinden hissetme arzusunu ateşledi. Düşünceler kaçtı. Güvensizlikler sustu. Hiç böyle bir şey istememişti, hiç böyle bir uyarılmanın varlığından haberdar olmamıştı.

Caleb bir solukla ayağa kalktı ve dizlerinin üzerinde dengede durarak geri çekildi. "Lanet prezervatifleri kamyonunda unutmuşum. Ama ben temizim ve vazektomi yaptırım."

Böyle şeyleri hiç düşünmek zorunda kalmamıştı. O ve Eduardo, ölümünden önce kaç çocuğa gebe kalacaklarını Tanrı'ya bırakmışlardı. Gordon hiçbir zaman çocuk istememiş ve her seferinde prezervatif kullanmıştı.

"Ben... Evet. Anlıyorum."

"Senin için ne kadar zaman oldu, Lottie? Kontrolümün sınırındayım ama sana zarar *vermeyeceğim*. Yemin ederim."

"Neredeyse dört yıl," diye fısıldadı. "Keşfettiğimde Gordon'un sadakatsiz olduğunu öğrendiğimde, ona sadık kalmadığı sürece onu samimi bir şekilde karşılamayacağımı söyledim."

Caleb'in yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve bunu kararlılık izledi. "Benimle birlikte olduğuna asla pişman olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Güven onun için kolay değildi ama Carlotta'nın onun her sözünde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Neden hâlâ konuşuyorsun?" diye fısıldadı nazlı nazlı.

"Ben değilim. Ve senden duymak istediğim tek şey iyi hissettiren şeyler. Ve ığlık atmaktan ekinme." Sırttı.

Karnı gerildi. Kıvrımları sadece canlanmakla kalmadı, aynı zamanda ihtiyaçla çığlık attı.

Sonra büyük, aceleci elleriyle külotunu kalçalarından sıyırdı. Adam kalçalarını aralayıp kocaman, çıplak eliyle tmseğini avuladığında hâlâ soluk soluğaydı. Teni sıcaktı ve dokunuşu şok etkisi yarattı. Sırtı eğildi ve elektrik uyluklarından aşağıya doğru hızla aktı, sonra tekrar yukarı çıkıp kaygan, muhtaç kıvrımlarının altına yerleşti. Yavaşça, avucunun topuğunu en hassas sinirlere doğru bastırdı. Duygular yükseldi, sonra tekrar yükseldi ve biraz daha yükseldi.

"ok ıslak, Lottie." Parmaklarıyla kadının kıvrımlarını ayırdı, sonra sinir düğmesiyle oynadı, nazik bir daire çizerek kadının miyavlamasını sağladı. "Bu iyi geldi mi bebeğim? Daha ister misin?"

Kr krne ona sarıldı ve başını sallayarak kalçalarını yalvarırcasına kaldırdı. Oh, ona orgazm yaşatacaktı, hem de çok az bir çabayla. Elinin altındaki hazzın vaadi şaşırtıcı ve hoş bir sürprizdi.

"Caleb!"

"İşte bu... Bırak inşa etsin. Bırak çok iyi hissettirsin. Yaklaşıyorsun, değil mi? Evet, yaklaşıyorsun. Çok ateşli, bebeğim. şimdi bana bak, Lottie. Tam bana doğru. Yüzünü görmek istiyorum-"

Coşku hızla içeri girip tam bacaklarının arasında birleşirken gözleri fal taşı gibi açıldı ve ardından tüm vücudunu kaplayan şaşırtıcı bir mutluluk seliyle patladı. Rahmi nabız gibi atıyordu. Vücudu alev alev yanıyordu. Bunun gücü Mexico City'yi aydınlatmaya yeterdi. Uzun, nefes kesici ve şaşırtıcı orgazm göz kamaştırdı. Sıcak mavi bakışları gözlerine kilitlenmiş, onu esir almış ve gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Hayal meyal, çığlık attığını ve sesinin boş evde yankılandığını fark etti.

Ardından serbest düşüşe geçti ama endişelenmesine gerek yoktu. Caleb onu yakalamak için oradaydı, kollarını ona dolamış, dudaklarını onunkilere bastırıyordu.

"Tanrım, bu çok güzeldi bebeğim." Sert, titrek fısıltısı onu gülümsetti.

"Şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu." Utangaç bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı, kendini pembe, nemli ve güzel hissediyordu. "Daha fazla mı?"

Mavi bakışları onu olduğu yerde sabitledi. "Daha önce hiçbir erkek seni eliyle boşaltmadı mı?"

Öfkeyle kızardı ve onun bakışlarına tam olarak karşılık veremedi. Umarım anlayacaktır. "Onun eliyle, onun ağzıyla, onun... herhangi bir şeyiyle. Asla."

Bölüm 5

Caleb, "Eğer bana kalırsa, bu son olmayacak," diye söylendi.

Çok ~~uzak~~ bir ihtimal değil. Daha önce hiçbir erkeğin onu boşaltmayı başaramamış olması inanılmazdı. Öte yandan, belki de değildi. En azından Gordon değildi. Belli ki birinci dereceden bir pislikti. Başka kiminle yattığının bir önemi yoktu. Caleb'in istediği olsaydı, onun son ve en iyi sevgilisi olurdu. Çünkü onun için kız bir buji gibiydi, hızlı ve güçlü bir şekilde ateşleniyordu. Bunu tekrar görmek istiyordu.

Caleb vücudundan aşağıya doğru inerken öpücükler saçıyordu. Kahretsin, kız çok güzel kokuyordu. Kızın uyarılmışlığı havayı parfüm gibi kokutuyordu ve bu koku başını döndürüyordu. Tanrı biliyordu ki bu koku uzun zaman önce onun sikini sertleştirmişti.

Sonra bacaklarının arasına uzandı, başparmaklarıyla onu araladı ve dilinin onun tatlılığında boğulmasına izin verdi.

Carlotta başını tutarak soluk soluğa kaldı.

"Nesin sen... oh!"

"Seni tadıyorum, Lottie. Dilime boşalmanı istiyorum."

Adam klitorisini okşayıp sonra da ağzına alırken nefes nefese kıvranıyordu. "Erkekler bunu yapar mı?"

Belli ki birlikte olduğu erkekler değildi. Yatakta hepsi birer pislik miydi? Her neyse... Onu baştan çıkarmak çok eğlenceli olacaktı.

Bu düşünceyle kanı kabardı ve her iki omzuna birer tane koyarak bacaklarının arasına sırtüstü yerleşti. Tanrım, beşinci bir viskiden bile daha sarhoş ediciydi. Klitorisini ağzına alıp küçük çığlıklarını içine çekerken vücudu uğulduyordu. Ağzının ve ellerinin altında çırpınıyor, kendini tamamen tutkuya kaptırıyordu. Baş döndürücüydü. Kalbi korunaklı olabilirdi ama vücudu sonuna kadar açıldı. Caleb, Carlotta'nın bedenine dokunmasına izin vermesinin onun güvenini kazanmaya başladığı anlamına geldiğini umuyordu. Belki de

Bu sayede onun duvarlarının arkasına da geçecekti ve o kalbe daha da yaklaşıacaktı.

"Caleb..." Adını haykırırken belini büktü. Amcığı onun için fişkırıyordu.

Evet, yine yaklaşıyordu. Onun teslimiyetinin sesinden ve hissinden zevk alıyordu. Dili kaygan kıvrımlarının arasından yukarı doğru kaydı ve uzun bir süre klitorisinin hemen altına yerleşti. Sonra küçük tomurcuğa sert bir vuruş yaptı, dışarı çıkan sert uca odaklandı. Nefes alış veriş daha da kesik kesik oldu. Çılgınca parmaklarıyla onu yakaladı. Vücudunun yumuşak kıvrımlarına bakan adam, bakışlarını yüzüne doğru kaldırdı. Bakışları kilitlendi. Kadının erimiş çikolatadan gözleri adamın sikini sarsmış gibiydi. Lanet olsun, bu kadının içine girmek istiyordu. Çok derinlere kaymak, orada kalmak ve ona ait olduğu yerin burası olduğunu göstermek istiyordu.

Amanda onu terk ettikten sonra bir kez bile başka bir kadını kendine ait kılmayı hayal etmemişti. Bunu istememişti. Şimdi... Bu seferki kaçamayacaktı.

"Benim için gel, bebeğim."

Nefes alması durdu. Tüm vücudu gerildi ve sertleşti. İki parmağını amına soktu ve hızla en hassas noktasını buldu, yavaş, sert daireler çizerek ovdu. Kadın uzun ve şok edici bir nefes aldı. Parmaklarının karşısındaki o nokta yumuşadı. Sonra klitorisi dilinin altında taşa dönüştü. Ve çığlık attı.

Hayatında duyduğu en ateşli sestiydi bu.

Kızın tadı dilinin üzerinde kayıyordu. Çok tatlıydı. Tanrım, adamın önümüzdeki üç gün boyunca onu evin i ç i n d e kovalayacağını ve ağzını amına sokmaya çalışacağını biliyor muydu? Muhtemelen hayır, ama bunu çabucak anlayacaktı.

Ürperti onu sarstı, tüm vücudu gevşeyene kadar sistemini tekrar tekrar çarptı. Şimdi yumuşak ve doygundu. Şimdi onu bedenine kabul edecekti.

Şimdi iddiasını ortaya koyacaktı.

Caleb dizlerinin üzerine oturdu ve fermuarına uzandı. "Orada yatarken çok güzel görünüyorsun.

bacaklarını aç. Kahretsin, bebeğim..."

"Bu çok utanmazca." Oturmaya çalıştı.

Yavaşça onu tekrar aşağı itti. "Alçakgönüllülüğün bizim yatağımızda yeri yok. Sana yapmayı planladığım şeyin kibar bir yanı yok. Ve bana göstermek istediğin ya da güzel olduğunu düşündüğün kısımlarınla yetinmek niyetinde olmadığımı anlamamı istiyorum. Şu anda seni becermek istiyorum. Sertçe. Sonra seni nazikçe seveceğim. Ama tutkunun hiçbir parçasını benden saklamayacak ya da saklamayacaksın."

"Bu sadece seks değil mi?"

Dişlerini sıktı. O da mı böyle düşünüyordu? Biriyle yatmak için neden onu ya da aile düzenini bozmayı göze alsındı ki? "Hayır, öyle değil. Sana bunun ne olduğunu göstereceğim."

Caleb kot pantolonunun çıtçıtını yırtarak açtı. Fermuarı gerçek sessizlikte tısladı. Kadının bakışları onu yaktı. Pantolonunu ve boxer-brief'ini aşağı itip sikini eline aldığı anda, kadının gözleri büyüdü. Nefes nefese kaldı. Adam sırtıttı.

Telefonu çaldı.

Gözlerini kapatarak tavana baktı. Zil sesi Hunter'a aitti.

Hırıltılı bir küfürle cebinden cihazı çıkardı ve cevap verdi. "Ne?"

"Vay canına, huysuz. Ben de sana yardım getirdiğim için mutlu olursun sanmıştım. Kata birkaç saatliğine işe çağrıldı, ben de Deke ve Tyler'ı rahat aşk yuvalarından uzaklaştırdım. Beş dakikadan az bir sürede orada oluruz."

Hunter'a bir saatliğine cehenneme gitmesini söylemek için ağzını açtı ama Hunter telefonu çoktan kapatmıştı. Carlotta görünüşe göre oğlunun söylediği her kelimeyi duymuştu ve ayağa fırlamadan önce keskin bir sıkıntı sesi çıkardı.

"Carlotta..." Tanrım, ona yalvarmaya hazırdı. Ve onun vücudunu gördükten sonra, onu örtmek utanç verici görünüyordu.

Elleri çırpındı. Panikle gözlerini kocaman açmıştı. Yırtık külotuna bir kez baktı ve çenesi düştü. Sonra onu öldürmeye hazır görünüyordu.

Kahretsin, havam gitmişti.

Aletini kot pantolonuna geri sokarak fermuarını çekti ve ayağa kalktı. "Bu iş daha bitmedi, Lottie. Şimdilik banyoya git, ben de sana bavulunu getireyim. Orada üstünü değiştirebilirsin."

Yüzünden hissedilir bir rahatlama geçti. "Teşekkür ederim."

Üstünü örtecek bir şey aradı ama adam bluzunu, eteğini ve ayakkabılarını topladıktan sonra sırtarak arkasındaki koridoru işaret etti. "Banyo şu tarafta."

Carlotta giysilerini almak için uzandı. Caleb omuz silkti ve ona uzattı. Onları tutsa bile, uzaklaşırken kıçını örtmekte çok zorlanacaktı. Gülümsemesi genişledi.

"Burada giyineceğim."

"Pencereler sonuna kadar açık."

Sanki herhangi birinin içeri bakıp onu çıplak görebileceğini fark etmiş gibi, bir çığlık atarak onlardan uzaklaştı ve giysilerini göğsüne daha sıkı tuttu. Böylesine güzel bir manzarayı örtbas etmek utanç vericiydi ama tekrar göreceğinden emin olabilirdi.

"Ama koridorda çıplak yürürsem bana bakarsınız."

"Aynen öyle. Alış buna, kadın."

Carlotta ona ters ters baktı. "Sen kötü bir adamsın."

"Oh, hiçbir fikrin yok. Ama yakında öğrenmeni sağlayacağım." Göz kırptı.

Kız kara gözlerini devirdi ama adam kızın arkasını dönerken dudaklarında bir gülümseme hayaletinin oynaştığını gördü.

Caleb gözlerini dikmiş, kadının banyoya gidişini izliyordu. Koridordaki salınımına biraz daha fazla salınım katmış olabilirdi ama bu onun bildiklerini doğruluyordu. "Güzel kıç."

Banyoya daldı ve kapının arkasına saklandı, sonra kapının arkasından baktı ve kapıyı çarparak kapatmadan önce ona dilini çıkardı. Gömleğini kafasına geçirip cebinden anahtarları çıkarırken kıkırdadı ve mutlu bir şekilde oğlunu öldürmenin yollarını planladı.

Bavulunu kamyonetten alıp koridora taşıdıktan sonra kapıyı çaldı ve kadın bavulu almak için kapıyı biraz araladı. Hiçbir şey söylemedi ama kara gözleri muziplikle dans ediyor, daha fazla şehvetli zevk vaat ediyordu... ve belki de onun dikkatli bakışları altında banyoya çıplak gitmesine neden olduğu için biraz intikam. Caleb bunu dört gözle bekliyordu.

Daha kendini banyoya kapatmamıştı ki, biri ön kapıya vurdu ve ardından kapıyı açtı. Bir uğultu ve ayakların yere vurulmasıyla yalnızlık bozuldu.

"Baba?" Hunter seslendi.

Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra derin bir nefes aldı ve sorumlu ebeveynlerin yavrularını yemediğini kendine hatırlattı. "Çıkıyorum."

Koridorda ilerlerken Hunter, damadı Deke ve aile dostları Tyler'ın büyük odada durduklarını, alanın çoğunu kapladıklarını ve Carlotta'nın yerdeki yırtık külotuna baktıklarını gördü.

Lanet olsun! Onları almak ve cebine koymak için eğilirken yüzünü buruşturdu. "Banyodan çıktığında tek kelime etmiyor. Ne bir kahkaha. Ne bir bakış. Kaşını bile kaldırmadı. Hiçbir şey. Beni anlıyor musun?"

"Bana bunun olmadığını söyle..." Hunter'ın çenesi düştü. "Kayınvalidemi mi beceriyorsun?"

Caleb dişlerini sıktı. "Eğer bu kadar kusursuz bir zamanlaman olmasaydı yapardım."

Hunter'ın yanındaki Deke bir kahkaha patlattı. Tyler da onu takip etti.

Hunter sadece küfretti.

"Onun kıkına bakmayı bırakmamı söyledin, ben de bıraktım."

Hunter bir elini kaldırdı. "Onun kıkına başka ne yaptığını ya da yapabileceğini bilmek istemiyorum. Sadece... orada dur."

"Paylaşacak havada değildim. Güven bana." Caleb iç çekti. "Onun burada ne işi var?"

"Dekorasyon yapıyor. Bir şeyler tamir ederim ama renk paletleri ve yastıklar bana göre değil. Aklımdaki meşguliyeti mahvettiğinize göre, neden üçünüz gidip kamyonu boşaltmıyorsunuz? Zaten mağazaya uğradık ve başlamak için ihtiyacımız olan çoğu şeyi aldık."

Deke'e kamyonunun anahtarlarını fırlattı ve iri adam onları tek yumruğuyla yakalayıp sırttı. Tyler kıkırdarak kapıya yöneldi.

Damadı Hunter'ın sırtına bir tokat attı. "İyi tarafından bak dostum. Mutlu bir kayınvalide evinizde ciddi bir huzur anlamına gelebilir. Senin şovunu yönetmeye çalışmayacak."

"Zaten yok."

Deke omuz silkti. "Carlotta mutluysa, Kata da mutlu olacaktır.

Bu sadece senin için iyi olabilir, dostum."

Hunter tereddüt etti. "Doğru. Sadece biraz garip. Babam ve kayınvalidem..."

"Alış buna," diye homurdandı Caleb.

Geriye çekilen Hunter ona göz kırptı. "Ciddi misin lan sen?"

"Geri çekil, dostum." Deke Hunter'ı yatıştırmaya çalıştı. "Ne yani? Sen ve Kata kadar mutlu olamayacak mıyız?"

Hunter kocaman gülümsedi. "Ondan değil. Sadece senin ya da Carlotta'nın bir daha hiç kimseyle ciddi bir ilişki yaşayacağınızı düşünmemiştim. Sadece şok oldum. Ama bu iyi bir şok."

Caleb tuttuğunu fark etmediği nefesini dışarı verdi. "Güzel. Ama hoşuna gitmediyse, bu senin için zor olacaktı."

Tyler kapıdan yüksek sesle güldü. "Bu, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun oyuncak kamyonlarını tuvalete atmasını izlemek kadar eğlenceli."

Deke Tyler'a doğru yürüdü ve omzuna bir yumruk attı. "Lanet olsun. Seth oğlumla son kez oyun oynamaya geldiğinde, küçük Cal'e oyuncaklarını tuvalete atmayı da öğretti."

Bu Tyler'ı daha çok güldürdü. "Sevgiyi her seferinde bir tuvalete yayıyorum."

"Tanrım, bu ebeveynlik fikriyle kendimi neye bulaştırıyorum?" Hunter sordu.

"Çocuklarınız çok sayıda yıldız etkiye sahip olacak." Caleb, Deke ve Tyler'ı işaret etti.

Birden arkasında birinin olduğunu hissetti ve döndüğünde Carlotta'yı yumuşak bir kot pantolon ve kanını yeniden ateşleyecek kadar göğüs dekoltesi gösteren kırmızı V yakalı bir gömlek içinde buldu.

"Herkes merhaba."

Deke gülümsemesini bastırarak yere baktı. "Merhaba hanımefendi."

Tyler çok daha zarif değildi, sadece el sallarken daha yüzüstü. "Şimdiye kadar iyi bir gün geçirdin mi?"

Caleb baş belasına dirsek atmak istedi.

Hunter derin bir nefes aldı, sonra Carlotta'ya yaklaşıp nazikçe sarıldı. "Evle ilgili yardımların için teşekkürler. Noel'de Kata'ya sürpriz yapmak istiyorum." Sonra oğlu ona doğru işaret etti. "Koca adamın sana zorluk çıkarmasına izin verme."

Carlotta'nın yüzü kızardı. "Gündemimizde ilk sırada ne var?"

#

İki akşam sonra Carlotta gülümseyerek içini çekti. Evin tamamı büyük ölçüde değişmiş görünüyordu. Tyler ve Deke'in yardımıyla antredeki yarım duvarı yıkmışlar, tüm eski halıyı kaldırmışlar ve muşambayı sökmüşlerdi. Hunter aktif göreve dönmek zorunda kalana kadar onlara yardım etmişti ve Carlotta, kocasının bir daha dönüp dönmeyeceğini bilmeden kapıdan çıkıp gidişini izleyen kızının yüzündeki endişeyi görmüştü. Ama Kata güçlüydü ve Hunter'ın ayrılışından beri kendini işe vermişti.

Carlotta çocukların yeni evinin etrafına keskin bir gözle baktı. Alçıpan onarılmış ve çatlak pencere

değiştirdi. Tuğlalar taze görünene kadar şömineyi fırçalamıştı. Evin her duvarı onun gözetiminde yeni boyanmıştı. Yeni halı, montajcılarının yardımıyla döşenmişti. Adamlar yeni parke zeminleri döşemişti ve bunlar mekana yeni bir hayat ve canlılık katarak parıldıyordu. Dolaplar mutfakta istiflenmişti ve Deke ile Tyler'ın yardım için yarın dönmelerini bekliyorlardı. İmalatçılar, dolaplar yerleştirilir yerleştirilmez tezgahlar için ölçü almaya geleceklerdi ve hızlı bir geri dönüş sözü vermişlerdi. Daha önce mutfak dolapları ve banyo armatürleri için yeni donanım alışverişı yapmıştı. Zaman plastik musluklara iyi davranmamıştı ve onları daha sağlam bir şeyle değiştirmişti. Her şeyin ortasında bir yerde, Caleb çimleri biçmek için zaman bulmuştu, ön ve arka.

Harika bir adamdı ve birlikte geçirdikleri her an onu daha çok sevdiğini inkâr edemezdi. Ne var ki, oturma odasının zemininde onu neredeyse baştan çıkardığı o nefes kesici andan beri bir an bile yalnız kalmamışlardı.

Carlotta, Hunter ve arkadaşlarının biraz daha geç gelmelerini çok isterdi.

Mutfağın karşısında Caleb gömleğini çıkarmış ve pencereleri açmıştı. Alacakaranlık şaşırtıcı derecede sıcaktı. Dolapları yeni zeminden kaldırıp yerlerine yerleştirirken ve alana sığana kadar yeniden düzenlerken vücudundan terler akıyordu.

"İyi misin, Lottie?" diye sordu.

Sonunda tekrar yalnız kaldıklarına göre, neler olabileceğini merak ediyordu.

"İyi. Keşke yarın işe dönmek zorunda olmasaydım."

Homurdandı. "Evde Mari ve iki çocuğuyla geçirdiğinden daha fazla uyuyacaksın."

Carlotta büyük kızını ve ailesini ne kadar sevse de bu gerçeği inkâr edemezdi. Başını salladı. "Benden önce

Gidip, asabilmeniz için aydınlatma armatürlerini seçmek istiyorum. Bir de perde çubuklarını."

Yerden bir çekiç aldı ve alet çantasına geri attı. Adam hareket ederken vücudundaki her dalgalanmaya aval aval baktı. Çok güçlü ve erkek ve... İç çekti.

Caleb çok bilmiş, çok seksi bir sırıtışla ona döndü. "Aklında bir şey mi var?"

Tereddüt etti. Her ne kadar neredeyse olanlardan bahsetmek istese de -ya da dürüst olmak gerekirse, gerçek anlaşmanın nasıl hissettireceğini öğrenmek istese de- sadece gülümsedi. Duş almadan Caleb'in yanına yaklaşmasına asla izin vermeyecekti. Boya, ter ve kir gibi kokuyordu. Seksi değildi.

"Akşam yemeği mi?"

Başını sallayarak gerindi ve büyük kollarını başının üzerine uzattı. Carlotta neredeyse dilini yutacaktı. Caleb'in ona karşı, içinde nasıl hissettiğini bilmeden Doğu Teksas'a tek başına dönmeyi gerçekten istemiyordu. Ama kadınlar seks konusunu hiç açmadılar. Dudağını ısırdı.

Ona sırtıttı. "Neden burada duş almıyorsun? Yedek kıyafet getirdin, değil mi?" Kız başını sallayınca, bir eliyle saçlarını düzeltti ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Güzel. Hazırlan. Ben buradaki hazırlıkları bitirip duş alacağım. Biraz yemek ve aydınlatma armatürleri alırız, sonra geri gelir ve... konuşuruz."

Gerçekten sadece bir şeyler konuşmak mı istiyordu yoksa bu seks için bir kod muydu? Uzun zamandır biriyle çıkmamıştı ve Caleb onu o kadar çok düğümün içinde bırakmıştı ki ne düşüneceğini bilemiyordu.

Ama o sadece başını salladı ve kendini sıcak su spreyinin altına attı. Bir saat sonra, minimal bir makyaj ve serbestçe akan temiz saçlarıyla yeniden toparlanmış bir şekilde ana banyodan çıktı. Biraz parfüm sıkmıştı ve umuyordu ki bu parfüm onun yanında olmak istemesini sağlardı.

Koridorun sonundaki banyodan çıktı ve bir buhar bulutu onu takip etti. Güzelliğin de ötesinde görünüyordu.

Bir çift kot pantolon, siyah bir tişört, birkaç bot ve sinsi bir sırtış. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," dedi o alçak sesle

onu baştan çıkaran.

Carlotta yanaklarının ısındığını hissetti. "Sen de öyle."

"Hmm, akşam yemeğini ve alışverişi ne kadar hızlı bulabiliriz? Ben yapabilirim.

aydınlatma armatürleri dışında açmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

Kan yüzüne daha hızlı hücum etti ama yine de ona yaklaştı. "Çok çabuk, umarım."

Kızın çenesini yukarı kaldırarak bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Yavaş hareket etmeye ve sana düşünmen için zaman tanımaya çalıştım. Eğer korkuyor ya da endişeleniyorsan bana söylemeni istiyorum."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Ama senden uzak duracak kadar değil."

Caleb güçlü, sıcak ellerini kızın yüzüne doladı ve dudaklarını ele geçirmek ister gibi baktı. Sonra dişlerini sıktı ve geri adım attı. "Olmaz. Eğer seni şimdi öpersem, kapıdan çıkmayı asla başaramayız. İkimizin de yemeğe ihtiyacı var." Onun elini tuttu. "Hadi gidelim."

Onu her zaman sevdiği küçük bir İtalyan restoranına yönlendirdi. Yaklaşık bir saat bekledikten sonra isimlerini yazdırdılar ve caddenin karşısındaki aydınlatma mağazasına gittiler. Kısıtlı bütçesini göz önünde bulundurarak mutfak, banyo ve yemek odası için indirimde olan yeni aydınlatmaları seçti. Caleb mağaza sahibine onları sabah alacağını söyledi ve restorana geri döndüler.

Hostes onları hemen oturttu ve Caleb güzel bir şişe şarap sipariş etti. Işıklandırma alçak, kabinler yüksek, ortam samimiydi.

Bir kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. Dokunuşu onu baştan aşağı ısıttı ama bakışları ihtiyaçla kabarttı. Yıllardır bir erkekle yakınlaşmayı düşünmemişti. Şimdi ise ondan başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünemiyordu.

Şarap geldi ve garson ikisine de birer bardak doldurdu. Küçük bir iniltiyle onunkini yudumladı, sonra

gölümseyerek

Caleb onu sıkıca kavradığında. Garson kaçıışmadan önce çabucak siparişlerini verdiler.

"Aramızda ne olduğunu görüyorsun?" diye sordu aniden alçak bir sesle.

Carlotta neredeyse boğuluyordu. "Burası bunu tartışmanın yeri değıl."

"Bu mu?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Biliyorsun..." Birkaç dakika önce bakışlarını onun sert yüzünden çekememişti. Şimdi ise onun bakışlarına hiç karşılık veremiyordu. "Seks."

"Yani henüz yapmadığımız seks. Aramızda olan tek şey bu mu?"

"Hayır. Ciddi olmadan ya da yatırım yapmadan bir erkekle yatacak türden bir kadın olmadığımı tahmin etmişsinizdir ve bunu tartışmadığımızı biliyorum."

"Seni seviyorum."

Onun bu açıklaması ciğerlerindeki havayı söndürdü. Carlotta ona bön bön baktı.

Nefesinin altından küfretti. "Bunu ağzımdan kaçırmanın çok romantik bir şey olmadığını biliyorum ve muhtemelen daha yavaş hareket etmeli ve bunu daha fazla düşünmene izin vermeliyim. Ama Hunter'ın seni eski kocandan alıp bana getirdiğı ilk geceden beri seni düşünüyorum. O zamandan beri seni izliyorum. O zamandan beri seni istedim. Ve seni her gördüğümde, yaralarının altındaki yufka yürekli kadını tanıdım. Bana bunun aniden olduğunu söyleme. Nasıl hissettiğimi biliyorum."

Caleb çok aşık olacak türden bir adam değildi; bunu söylemeye bile gerek yoktu. Ve Eduardo'dan beri bir erkeğı sevmemişti. Caleb'e çok düşküdü, onu umutsuzca istiyordu, ona sayğı duyuyor ve seviyordu... "Aşıktan korkuyorum. Kulağı aptalca geliyor, biliyorum. Gordon'u hiç sevmedim ve yine de beni çok incitti. Ama birini sevmek ona güç verir."

Bir parmak eklemine kızın yanağına sürttü. "Birine güvenmek ve kendini ona vermek de seni bu korkudan kurtarabilir."

Düşünceleri karmakarışıkı. Adam haklıydı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Bence bunu yapmanın zamanı geldi, Lottie. Seni mutlu etmek istiyorum. Ama denememe izin vermelisin."

Nefesi kesildi. Muhtemelen onu seviyordu ve dehşete kapılan bir yanı bunu kabul etmek istemiyordu. Ama Ağustos ayında arabası bozulduğunda, her yıl para ödediği yol yardım şirketini aramış mıydı? Hayır, Caleb'i aramıştı. Elektrik şalterinde sorun yaşadığında bir elektrikçi çağırması mıydı? Ya da Cadılar Bayramı'ndan hemen önce ayak bileğinden geçirdiği ameliyattan sonra eve dönmesine yardım etmesi için bir iş arkadaşını aramış mıydı? Her durumda Caleb'e güvenmiş, onun her seferinde yanında olacağını çok iyi bilmişti.

Dudaklarını endişeyle yaladı, sonra şarabını yudumladı. "Haklısınız. Korkakça davrandım."

Caleb onun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Korkak değilsin bebeğim. Temkinli. Anlaşılabilir bir şekilde. Ama seni asla Gordon'ın yaptığı gibi incitmeyeceğimi biliyorsun. Artık işimle evli değilim. Evlendiğimden beri çok şey öğrendim. Ne olursa olsun, seni dinlemekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Sana inanıyorum." Adamın masmavi bakışlarıyla karşılaştı ve göğsünde bir şeylerin yerinden oynadığını hissetti, sanki kendini bu adamla aşk ihtimaline açıyordu. Biraz daha düştü.

Uzun bir süre boyunca, son yirmi yıllık aşk hayatını baştan yaşayabilmeyi dilemişti. Yeniden başlamasının geçmişini yeniden yaşamak değil, yepyeni bir gelecek olacağını hiç hayal etmemişti.

Dudaklarına kalıcı bir öpücük kondurdu. Adamın nefesinin altından homurdandığını duydu, sonra geri çekildi. "Kendimi tutmam için tehlikelisin bebeğim. Eğer açlıktan ölüyor olmasaydım ve seni eve götürmek için Tyler'a kadar uzun bir yolum olmasaydı, akşam yemeğini atlayıp..."

Uzun, yavaş gülümsemesi Caleb'in bacaklarının arasında her zaman uyandırdığı o küçük sızıyı daha acil ve muhtaç bir hale getirdi.

Kadın onun bu harika ve uygunsuz teklifini kabul edemeden garson yemekleriyle geri döndü. Kadın lazanyasına yumuldu, adam da bir tabak spagettiye inledi. Gür bir Noel ağacı odanın bir köşesini kaplamış, ışıkları parıltıyordu. Arka planda İtalyan tenorların söylediği ilahiler mırıldanıyordu. Tatillerin huzur, sevdiklerine yakın olma ve hayattaki tüm sevinçleri kutlama zamanı olması gerekiyordu. Carlotta'nın yıllardır ilk kez çocuklarıyla ilgisi olmayan bir kutlama nedeni vardı.

Caleb ona yeniden yaşadığını, yeniden genç olduğunu hissettirdi. İhtiyacı olduğunu... bir kadın olarak. Arzulanan... bir sevgili olarak. Ve evet, kötü. Ona kendini çok ama çok kötü hissettirdi.

Ona kadar, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Lokmalar arasında şarabından bir yudum aldı, sonra dönüp kızın kulağına mırıldandı. "Seni tekrar çıplak görmek için sabırsızlanıyorum. Altımda. Bebeğim, seni çok derinden doldurmak istiyorum. Vücudunla sikimin her santimini kavrarken adım haykırmanı duymak için sabırsızlanıyorum."

Bir parça lazanya yuttu. Bu sözlerle birlikte bambaşka bir açlık onu ele geçirdi. Yemekler tekrar ısıtılabilirdi. Çocukların evindeki fırın çalışıyordu. Bazı açılardan, yeniden yaşamaya başlamak için onlarca yıldır bekliyormuş gibi hissediyordu. Bir dakika daha beklemek istemiyordu.

"Artık gidebilir miyiz?"

Dondu kaldı. "Ne diyorsun sen?"

Carlotta yumruklarını sıktı, bunu nasıl ya da yüksek sesle söyleyebileceğinden emin değildi. "Birbirimizi iki yıldan uzun süredir tanıyoruz. Bekledik ve şimdi sonsuza kadar bekleyecekmişiz gibi geliyor."

"Ve bir gün," diye inledi ve kalçasını güçlü bir şekilde kavradı, eli eteğinin altından yukarı çıktı, ıslaklığına o kadar yaklaştı ki nefesi kesildi.

"Lanet külotlar."

"Bana burada dokunmayacak mıydın?" Bu fikir onu şok etti ve tahrik etti.

"Evet, öyleydim." İcini çekti. "Ama yapmasam daha iyi olur. Bunun seksten daha fazlası olduğunu anlamamı istiyorum. Tam olarak ne kadar fazla olduğunu bilmiyorum ama her şeyi seninle birlikte çözmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum." Ona gülümsedi. Mutluluk gözyaşları burnunun sızlamasına ve gözlerinin kaynamasına neden oldu.

"Seninle ilk kez bir yatakta, rahat edebileceğin bir yerde sevişmek istedim. Ama ben Deke ve Kimber'de kalıyorum, sen de Mari'de... Otel mi?"

Burnunu kırıstırdı. "Kişiliksiz."

"Benimle evime gel. Tyler'a uzun bir yolculuk olacak ama seni yatağında görmeyi kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin." Caleb onun boynunu öptü.

Carlotta güçlü adamın büyük yatağında onunla birlikte olma fikrini çok sevmiştı, kendini ona, onun yanına ait hissediyordu. Ona. Artık onunla başa çıkabilirdi. Daha güçlüydü ve Caleb onu anlıyordu. Caleb onu ezip geçmeyecek ve Gordon'ın yaptığı gibi duygularını ihmal etmeyecekti.

"Evet," diye nefes aldı.

Dudaklarına sert, soluksuz bir öpücük kondurdu, sonra da kabinden çıktı. Bir süre sonra elinde iki kutu ve bir makbuzla geri döndü.

"Şarabınızı bitirdiniz mi?" diye sordu akşam yemeklerini küçük strafor kaplara doldururken.

"Umurumda değil."

"Ben de. Hadi gidelim." Adam kadının koluna girdi ve onu kabinden çıkardı. Kadın sendeleyerek ayağa kalktı ve adamın onu kapıya kadar götürmesine izin verdi.

Çıkışa yaklaştıklarında arkasından son derece tanıdık bir ses, "Bu eski top ve zincir değil mi?" diye seslendi.

Gordon. Sesinden misilleme damlıyordu. Carlotta dondu kaldı.

Hunter onu kapısından çıkardığından beri onu görmemişti. Yaptıkları az miktardaki konuşmayı da avukatları aracılığıyla gerçekleştirmişlerdi. Şimdi, ayakta

Adamın sadece birkaç adım önündeyken, dönüp onunla yüzleşmeye cesaret edemedi ve tanıdık endişenin içini düğümlediğini fark etti.

Carlotta parmaklarını Caleb'in koluna geçirdi, aklı Gordon'un öfkesini yatıştırmak için söyleyecek bir şeyler arıyordu. Sonra durakladı. Boşanmışlardı. Artık ona kibar bir merhaba kadar bile borcu yoktu. Artık onun hayatını rahat ya da mutlu kılmaya çalışmak zorunda değildi. Tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gidebilirdi.

"Söyleyecek bir şeyimiz yok, Gordon." Caleb'in kolunu çekiştirerek onu tekrar kapıya doğru itti.

Kımıldamıyordu. Aslında, muhtemelen bir tuğla duvarı yerinden oynatmakta daha şanslı olurdu. Yine de Carlotta, bu yüzleşme çirkinleşmeden önce daha sert çekiştirdi.

"Elbette var," diye düzeltti Gordon. "Ya da ben. Saçların daha uzun. Kıyafetlerin daha seksi görünüyor. Ama hâlâ şişmansın. Senin ne kadar soğuk, sinirli bir kaltak olduğunu biliyor mu?"

Eski kocası kavga istiyordu, muhtemelen onu terk ettiği için ve kırılan gururu buna tahammül edemediği için. Bencil piçle yaklaşık on dört yıl evli kaldıktan sonra, ona bir daha istediği hiçbir şeyi vermeyi reddetti.

Ona haddini bildirmek, dönecek kafalara ya da sallanacak dillere değmezdi. Onun bir dakikasına daha değmezdi.

Carlotta Caleb'ı tekrar kapıya doğru çekti. "Lütfen, gitmek istiyorum."

Dinlemedi. Onun yerine, kadının elinden kurtuldu ve Gordon'a doğru döndü. Dehşet damarlarında buz gibi kayarken, kendini eski kocasıyla yüzleşmeye zorladı. Her zamanki gibi görünüyordu, kısa, tuzlu ve biberli saçları bir bankacınıninki gibi kesilmişti. Soluk mavi gözlerini Caleb'a dikmiş, sanki Caleb'ın kendisinden en az on beş santim daha uzun ve elli kilo daha ağır olduğunu nihayet fark etmiş gibi hafifçe paniklemiş görünüyordu.

Ama Gordon kabadayılığını gösterip küstahça sırtıttığında hiç şaşırmadı.

Caleb parmağını Gordon'un göğsüne sapladı.
"Önümüzdeki on saniye içinde hâlâ nefes almak istiyorsan, seni bir böcek gibi ezmeden önce o iğrenç ağzını kapatmanı öneririm."

Bir elini ağzına kapattı ve diğer eliyle Caleb'in kolunu umutsuzca kavradı. Gordon'un nasıl bir tahribat yaratabileceğini bilemezdi ama o çok iyi biliyordu. Kelimeleri çarpıtır ve iyilik isterdi. Başka hiç kimsenin yapmadığı gibi manipüle etti ve yalan söyledi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Gordon sanki bu fikir hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

Küçük egosu ve küçük penisi muhtemelen onun kadar aşağılık bulduğu birinin kendisini terk ettiği fikrine dayanamıyordu. Verdiği karardan dolayı her gün pişmanlık duymamıştı. Aslında daha harika ve erkeksi birini bulmuştu. Gerçi bu son kısmı kendine bile itiraf edemezdi.

"Sana çeneni kapatmamanın sonuçlarını anlatıyorum," diye cevap verdi Caleb. "Carlotta seni zalim, ihmalkâr, hilekâr bir pislik olduğun için boşadı. Eğer onunla bir daha böyle konuşursan, kafanı koparır ve boynuna işerim. Eğitimli bir keskin nişancı olarak Amerikan Ordusu'nda yirmi dört yıl geçirdim. Beni denemek ister misin?"

Gordon yutkundu ve biraz soldu, her zamankinden daha solgun görünüyordu. Sonra bakışlarını Caleb'in yüzünden ayırıp ona dik dik baktı. "Bu, seni zor durumdaki bir genç kız gibi evimden çıkaran pisliğe benziyor. O senin damadındandı, değil mi? Sanırım bu Neandertal de onun babası. Şimdi de aileyi mi beceriyorsun?" Gordon başını salladı. "Sana bir çatı verdim ve çocuklarını büyüttüm. Seni kullandıktan sonra, bu ahmak muhtemelen seni uykunda öldürecek.

Tadını çıkarın."

Gordon Caleb'i atlattı ve kapıdan dışarı fırlamadan önce onun yanından geçti. Caleb kapıları ardına kadar açtı ve gözlerinde gök gürültüsüyle göreve çıkmış bir adam gibi peşinden gitti. Ama eski kocası üstü açık arabasına doğru koştu ve

Caleb onu yakalayamadan otoparktan çıktı.

Carlotta restoranın kapısından dışarı fırladı, kalan yemek kartonlarını dengeliyordu. Caleb'in küfrettiğini duyunca kısa bir süre durdu.

"Pislik herif kaçtı."

Evet ve Caleb'in düşündüğünün aksine, bu en iyisiydi.

"Bırak gitsin. O buna değmez."

Sanki birdenbire onun hangi dilde konuştuğunu anlamamış gibi ona döndü. "Onun ya da bir başkasının seninle bu şekilde konuşmasına asla izin vermeyecektim. Asla, Lottie."

"Yapmak istediğin şeyi takdir ediyorum Caleb. Ama ben yetişkin, yetenekli bir kadınam. Ve iyiyim. Benim adıma konuşmana ihtiyacım yok." Koluna nazik bir el koydu.

"Eğer ona karşı gelmeyeceksen, evet, geldin. Benim rolüm bu."

"Artık sadece izin verirsem bana zarar verebilir. Ne öfkeme ne de sözlerime değdi. O bir yüzleşme istedi. İsteddiği şeyi ona neden vereyim ki?" Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve anlamasını diledi. "Gordon'u neyin kızdırdığını biliyorum. Kendi lastiklerini keser, sonra da suçu senin üzerine atmak için polisi ararsa sakın şaşırma."

"Umurumda değil, Lottie. Sana korkunç bir nezaketsizlik ve saygısızlıkla davrandı. Buna izin vermeyeceğim."

"Onu dinlememeyi tercih ederim. Ancak, eğer bu barışı korumak anlamına geliyorsa, başka kimsenin duymayacağı hakaretleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bu benim için bir şey ifade ediyor. Bunun gibi aşağılık zorbalar sadece güçten anlar. Sessizlik onlar için zayıflıktır. Kendini en az onun kadar mutsuz hissetmeni sağlayacak bir yol bulana kadar seni hırpalamaya devam edecekti. Öfkeli, kıskanç ve hayatını mahvetmese bile en azından gecemizi mahvetmeye kararlı. Ona izin verirsem lanetleneceğim."

"Ben de ona bu zevki tattırmamayı tercih ederim."

"Öyleyse verme!"

"Bunu kendi yöntemimle hallediyorum ve siz bu seçimi tartışmadan elimden aldınız. Sesimi susturdunuz, sadece Gordon'dan farklı bir şekilde."

"Beni o pislikle mi kıyaslayacaksın?"

Restorana girdiklerinde etraflarındaki bir aile onları görmezden geldi. Yirmili yaşlarında gülen bir çift, parlak gülümsemeleriyle dışarı çıktı; kadının üzerinde Noel tişörtü vardı ve tişörtün üzerinde "GÜZEL OL. NOEL BABA'YI YOLCULUKTAN KURTARIN." Nihayet havayı bir esinti doldurmaya başlamıştı.

Ve Caleb'in onun bakış açısını anlamadığını bilerek -ve asla anlamayacağından endişe ederek- burada durmak neredeyse kalbini kırıyordu.

"Hayır, sadece başka bir erkeğin hayatımı ele geçirmesine ihtiyacım olmadığını ve buna izin vermeyeceğimi söyleyeceğim. Beni Mari'nin evine bırakır mısın lütfen?" Straforu tutarak ve kendini ona bakmamaya zorlayarak kamyonete doğru yürüdü.

"Seni eve götürecektim ve-"

"Sanırım en iyisi iyi geceler demek." Titrek bir nefes aldı. "Ve elveda."

Bölüm 6

22 Aralık - Lafayette, Louisiana

Carlotta arabasını Kata ve Hunter'ın dairesinin önüne çekti ve balkonda gülümseyerek duran kızına el sallayarak içeri girmesini işaret etti.

Arabasından inip merdivenlerden yukarı çıkarken öğleden sonra güneşi gözlerini kör etmişti. Kata apartmana geri döndü ve onu kapıda kucaklayarak karşıladı.

"Seni görmek güzel, anne. Noel'i Lafayette'te geçirecek olmana çok sevindim. Hunter şu anda eve doğru yola çıktı. Onu gece yarısı bekliyorum. Mari'nin Carlos'u çocukları sinemaya götürmesi gerekti, o da yemek pişirip seni bekliyor." Kaşlarını çatı. "Noel'deyiz ve hepimiz birlikte olacağız. Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Kızı için parlak bir gülümseme yapıştırmaya çalıştı, ancak mutlu olmaktan başka bir şey hissetmiyordu. Aslında neredeyse üç haftadır kendini mutlu hissedemiyordu. "Yorgunum."

Kata sadece gözlerini kıstı ve onu kanepeye doğru sürükledi. "Ben de Noel Baba'yım. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Size yük olmak istemem."

"Sen benim annemsin, yük değil. Sorunlarımda bana yardım etmek için hep yanımda oldun. Hayatımın en büyük hatasını yapmamı ve Hunter'dan boşanmamı engelledin. Beni büyüttün, sevdin ve... nasıl olur da dinlemekten ve yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapacağımı düşünürsün?"

Carlotta kıpırdandı. Kata'nın gerçekten bir şeyler bilmesi gerekiyordu. Noel arifesinde yeni evinde büyük bir sürpriz parti olacaktı. Kimber, Tara ve Delaney harıl harıl bunu planlıyor ve onu bilgilendiriyorlardı. Luc ve Alyssa, Bonheur adlı restoranlarında yemek servisi yapacaklardı.

Herkes orada olacaktı... Caleb dahil. Kata'ya gerçeği şimdi söylemezse, yeni evine ve tatillerde kocasıyla birlikte olmaya odaklanması gereken kızı bunu ancak daha sonra soracaktı.

Derin bir iç çekti. "Caleb ve ben bir... ilişki yaşamayı denedik. Yürümedi ve bu kadar kısa bir süre sonra onu hayal ettiğimden çok ama çok daha fazla özlüyorum."

Kata'nın gözleri büyüdü. "Seni terk mi etti? Bu hiç mantıklı değil. O adam senin için deli oluyordu-"

"Hayır, *Mija*. Ona böyle bir ilişkinin yürümeyeceğini söyledim. Sen ve Hunter kontrol ve güçle ilgili sorunlarınızı çözdünüz ve ben senin..." Kızının boynundaki gizli tasmaya baktı ve birçok konuşmadan sonra bunun neyi temsil ettiğini anladı. "Özel hayatın bu konuda yardımcı oldu, ama ben-"

"Orada dur, anne. Hunter ve ben bunu çözdük ve evet, onun baskınlığının beni dümdüz etmek için değil, bana *yardım etmek* için olduğunu anlamak büyük bir fark yarattı. Albay'ın hesaba katılması gereken bir güç olduğunu biliyorum ama seni asla Gordon gibi perişan etmez."

"Kasıtlı olarak değil. İyi bir kalbi var. Ama korkarım bağımsızlık ihtiyacımı anlamıyor. Ve onu memnun etmek için, merak ediyorum... onun istediğini yapmasına izin verir miydim?"

"Bu ifadede yanlış olan o kadar çok şey var ki..." Başını iki yana salladı. "Öncelikle, hiç sanmıyorum ama *konuş* onunla! Anlamıyorum... Bana neler olduğunu anlat ve hiçbir şeyi atlama."

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak restoranda Gordon'a olayı anlattı. Başkalarına -belki Kata'ya bile- susturulduğunu hissettiği için gelişmekte olan bir ilişkiyi kesmek aşırı gelebilir. Ama bunca yıllık sefaletten sonra kendini kaybetme, yeniden ortadan kaybolma riskini göze alamazdı. Yeniden tamamen bağımlı olmaktansa yalnız kalmayı ve kendi ayakları üzerinde durabilmeyi tercih eder.

Kata öne doğru eğildi ve onun ellerini tuttu. Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra sonunda ona empatik bir kaş çattı. "Anlıyorum. Ben de pek çok şeyle mücadele ettim.

Şu anda hissettiğin şeyler. Sana birkaç soru sormak istiyorum ve bana dürüstçe cevap ver, tamam mı?"

"Tabii ki."

"Bunlar kolay sorular olmayacak. İlk olarak, Caleb'in sizi boyun eğdirmek ve susturmak isteyeceğine yürekten inanıyor musunuz? Sana herhangi bir şekilde saygısızlık edeceğine ya da seni ihmal edeceğine?"

"Hayır. O her zaman iyi niyetlidir. İyi bir kalbi ve iyi niyetleri var. Sadece beni Gordon'dan korumak istediğini biliyorum ama bu benim savaşım, *eğer* savaşmayı seçersem. Ben seçmedim. Gordon benim zamanıma ve öfkeme değmeyen bir sıçan."

"Ama o bir sıçan ve eğer ona haddini bildirmezseniz geri gelecektir. Onunla karşılaştığından beri seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?" Kata ona bilmiş bir bakış gönderdi.

Carlotta kızardı. "Bu hafta başında hastaneyi arayıp beni sormuş ve bir mesaj bırakmış."

"İşte böyle. Kendini savunmadığın için artık yeterince korktuğuna inanıyor. Geri dönmen için seni zorlayabileceğine bile inanıyor olabilir. Bilemiyorum. Ama Caleb'in tam olarak yanlış bir fikre kapıldığını sanmıyorum. Elbette o pisliği tehdit etmeden önce seninle konuşsaydı iyi olabilirdi, ama dürüst olmak gerekirse, Gordon seni aşağılarken hiçbir şey yapmasaydı Caleb hakkında ne düşünürdün?"

Bu soru düşüncelerini sessiz bir yıkımla parçaladı. Carlotta durumu bu açıdan hiç düşünmemişti. Ama cevabı hemen biliyordu. "Böyle bir adama saygı duyabileceğimi sanmıyorum. Korkaklık kokuyor."

"Ve bu hiç kimsenin Albay'ı sahip olmakla suçlayamayacağı bir şey. Onun gözünde, bakması ve koruması gereken sizdiniz. Gordon'un seni savunmak için tek kelime etmeden üzerine yürümesine izin verseydi sana düzgün davranmış olmazdı. Hunter seninle olsaydı ne olurdu biliyorsun."

Evet, damadı muhtemelen Gordon'a yumruk atar ve onu şiddetli ve tekrarlanamaz bir şeyle tehdit ederdi. Buna kıyasla Caleb oldukça ölçülü davranmıştı.

"Eğer eski erkek arkadaşlarımdan biri bana böyle davransaydı-" "Ona dilimin keskin ucunu gösterirdim hemen," diye teminat verdi Carlotta.

Kata gülümsedi. "Bir annenin içgüdü. Seni ve Mari'yi birkaç kez bunun hakkında konuşurken duydum. Ne yapacağını düşünmene bile gerek yoktu. Sadece biliyordunuz. Peki ya aşık bir adamın içgüdü? Caleb gibi erkekler doğaları gereği koruyucu olduklarında bunun daha az güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Eduardo onu çok sevmişti. Gordon'un ya da herhangi birinin onunla bu şekilde konuşmasına asla izin vermezdi. Neden Caleb'in de böyle bir şeye izin vereceğini düşünsündü ki?

Carlotta'nın düşünceleri karmakarışık ve aklı ona Kata'nın çok haklı noktaları olduğunu söylüyordu. Korkmuş, yarı donmuş kalbi mantığını geçersiz kılmaya çalışıyor, ona umut gibi aptalca bir şeyin kendisini yönetmesine izin verirse korkunç geçmişinin tekerrür edebileceğini hatırlatıyordu.

"Kata, ben..." Ancak bu cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu çünkü nasıl hissedeceğini ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Son soru," diye güvence verdi kızı. "Caleb olmadan şu anda çok mutsuzsun. Bunu bir soru gibi bile ifade etmeyeceğim çünkü öyle olduğunu görebiliyorum. Ama mutsuz olmaktan korktuğun için mi onunla birlikte olmaktan kaçınıyorsun?"

"Elbette bu üzüntü de geçecek."

"Ama neden böyle hissediyorsun ki? Gordon'la yaşadığınız olaydan önce onunla birlikteyken mutlu muydunuz?"

Ne kadar kısa sürmüş olsa da... "Çok."

Carlotta burnunu çekti. Tanrım, kendi ıstırabını yaratmasına izin mi vermişti?

"Gordon'la geçirdiğin onca yıldan sonra aynı çekingen yola geri döneceğini mi sanıyorsun?"

Caleb omurgasız olduğuna inandığı bir kadınla ilgilenir miydi?"

Hayır, ama... Endişelerini ifade etmek için doğru kelimeleri bulamıyordu.

"Korkuyorsun." Kata durumu özetledi. "Anlıyorum. İnanın bana, bunu *tamamen* anlıyorum."

Kata çok az kelimeyle onun sorununa odaklandı. O yere geri dönmekten, tekrar o kişi olmaktan korkuyordu.

"Ama hayatına devam etmekten ve seni seven harika bir adamla birlikte olmaktan korkarak Gordon'un kazanmasına izin verdiğinin farkında mısın? İki yıl sonra bile, farklı bir eyalette bile olsan, boşandıktan sonra bile, hayatını onun sana dikte etmesine izin veriyorsun. Ona gücünü veriyorsun."

Kata'nın son derece dürüst sözleri göğsüne inen bir darbe gibiydi. Aklına aynı anda binlerce düşünce hücum etti, en gürültülüsü de kızının haklı olduğuydu. Gordon, kızının onu gerçekten sevmek isteyen bir adamı terk etmesine neden olacak kadar korku uyandırdığını bilseydi, bundan zevk alırdı. Küçük adam kendini büyük hissedirdi. Son gülen o olacaktı.

"Onun kazanmasına izin vermeyeceğim." Carlotta yumruklarını sıktı, Gordon'u hayatından sonsuza dek çıkarmaya kararlıydı.

"Bence yapmamalısın." Kata ona sarıldı ve gülümsedi. Geri çekildiğinde gözleri muziplikle dans ediyordu. "Biliyor musun... Sanırım Caleb tatil için yarın Lafayette'e dönecek. Belki de onunla konuşmalısın."

Belkisi yoktu. Artık Gordon'un gözünü korkutmasına izin verdiği o ürkek kadın değildi. Artık onun hayatını yönetmesine izin vermeyecekti. Onun yüzünden mutsuz kalmayacaktı, Caleb sevmek için bu kadar harikayken olmazdı.

"Bana bir tekme attığın için teşekkür ederim *Mija*. Yapacağım."

Mari ve çocukları ziyaret etme bahanesiyle Carlotta Kata'nın dairesinden ayrıldı ve yeni eve doğru yola çıktı. Hunter'ın geleceklerini sağlamlaştıracak bu Noel hediyesiyle Kata'ya sürpriz yapmasına sadece iki gün kalmıştı ve evi hazır hale getirmek için yapması gereken çok şey vardı. Bavulu herkes için hediyelerin yanı sıra odaları tamamlamak için ihtiyaç duyacağı tüm perdeler, kırlentler, alan halıları ve diğer aksesuarlarla doluydu. Hunter yarın Dallas'ta bir gece geçirerek Kata'ya sürpriz yapacaktı, tatil başlamadan önce biraz "çift" zamanı. Diğer herkes mobilyaları içeri taşıyacak, böylece Noel arifesindeki parti için döndüklerinde yeni evleri büyük ölçüde tamamlanmış olacaktı.

Ve tüm bu kaosu ortasında bir yerde Caleb'i kenara çekip özür dileyecek ve her şeye yeniden başlayıp başlayamayacaklarını soracaktı.

Mutlu bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Bu tatil sezonunda hayatında her şeyin bir araya geleceğini umuyordu. Aile, kutlama, neşe... ve nihayet seveceği bir adam, sadece ona değer verildiğini değil, aynı zamanda bir kadın gibi hissettiren bir adam.

Son dönemeçten sağ sokağa saparak Hunter ve Kata'nın köşedeki büyüleyici yeni evlerine vardı. Sundurma ve süslemeler boyanmıştı, arka taraftaki müstakil garaj da öyle. Kaşlarını çattı. Ama evin arkasındaki küçük binanın kapısı açık duruyordu. Gecekonducular yine içeri mi girmişti?

Alacakaranlık yerini geceye bırakırken caddeye park etti ve önündeki yolu aydınlatan sokak lambasına minnettar oldu.

Araştırmak için telefonuna sarılarak dikkatle garaja doğru yürüdü. Garaja ulaşp karanlık alana baktığında kimseyi göremedi, sadece tanıdık bir kamyonet vardı.

Caleb'in.

O burada! Birden midesinde sinirler uçtu ve titrek bir nefes aldı. Muhtemelen çok ergen bir tepkiydi, ama onu sık sık o kadar çok düğümle bağladı ki, yine o utangaç, belirsiz kız gibi davrandı.

Yine de onu öptüğünde, kızarmış, muhtaç ve... mümkün olan en iyi ellerdeymiş gibi hissedene kadar tüm bunlar kayıp gitti.

Carlotta dönüp verandaya doğru fırladı, basamakları tırmandı ve ön kapıyı kontrol etti. Kapı kilitli değildi. Kilit mandalı elinde kalktı. Evin içine adım attı ve nefesi kesildi. Her şey değişmişti; her yüzey boyanmış ya da pırıl pırıldı, tüm aydınlatma armatürleri asılmıştı.

Yatak odalarında ve banyolarda dolaşırken yeni fayanslara hayranlıkla baktı. Caleb ana banyodaki makyaj masasını bile daha özel ve kaliteli görünen bir şeyle değiştirmişti ve çift lavabosu vardı. Pirinç aksanlı buzlu duş kapısı şık ve çerçevesiz bir şeyle değiştirilmişti. Fiberglas küvet sökülmüştü. Yerine yeni bir küvet yerleştirilmişti. Caleb muhteşem bir iş çıkarmıştı.

Ama adamın kendisini göremedi. Her şey ne kadar güzel görünse de, onu görmeyi, onunla konuşmayı... ona dokunmayı arzuluyordu.

Mutfığa girdiğinde, dolapların hepsi mükemmel bir uyum içindeydi, tezgahları parlak ve şıktı. Yeni aletler, harika yiyecekleri soğutmaya ve ısıtmaya hazır bir şekilde yerlerinde duruyordu.

Birden arkasında bir tıkırtı duydu ve adamın tavan arası olduğunu söylediği yere açılan kapının aralık olduğunu fark etti. Bir iç çekiş ve ardından yumuşak bir küfür.

Caleb!

Kapı tokmağını kaptığı gibi kapıyı yırtarak açtı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Sonra güvensizlik onu vurdu. Ya sabrı tükenmişse? Ya ona bir şans daha vermemeye karar verdiyse? Dudağını kemirdi. Onu ikna edecekti. Hayatına devam etmeye, açılmaya ve onu tüm kalbiyle sevmeye hazır olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ahşap merdivenlerden koşar adımlarla çıktı, topukları her basamakta tıkırdıyordu. Yolun yarısına geldiğinde, Caleb odanın geri kalanının ışığını söndürdü ve gözden kayboldu. Merdivenlerin tepesini kapatırken gölgeler sert yüzüne ve çıplak göğsüne yapışmıştı. Bakışları kıza kilitlenmişti, okunamıyordu. Mavi gözler çok soğuk görünebilirdi ama onunkiler asla. Özellikle bu gece çok sıcaktı, onu baştan aşağı süzerken çok yoğundu.

"Lottie, burada ne yapıyorsun?"

Carlotta koşmayı bırakmadı, sadece merdivenlerin tepesine ulaştı ve kendini ona doğru fırlattı, eteği kalçalarına kadar yükselmişti. Caleb homurdanarak onu yakaladı ve sıkıca tuttu, o da kollarını onun boynuna doladı ve küçük bir çığlıkla dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam terden ıslanmıştı ve misk gibi kokuyordu. Tavan arasının hafif küf kokusunun üzerinde, deri kokusu havada asılı duruyordu.

Dengesini yeniden sağlayana kadar bir iki adım geri sendeledi. Ama karşılığında onu öpmeyi. Onun yerine belini avuçlayıp ayağa kaldırdı, sonra da ellerini kalçalarına sabitledi. "Bu da ne?"

"Hatalıydım ve özür dilerim. Gordon'un hayatımı yönlendirmeye devam etmesine izin vermeyeceğim. Sen beni korumaya çalışıyordun ve ben aşırı tepki verdim. Ve ben de seni seviyorum."

Artık her şeyi doğrudan yüreğinden ve dilinden döktüğü için Caleb gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Saniyeler ilerliyordu. Endişe onu yeniden düğümledi.

Uzanıp adamın çıplak omzuna dokundu, adam geri çekilmeyince gülünç bir şekilde rahatladı. Gergin tenini okşayarak onun sıcaklığının ve sertliğinin tadını çıkardı. "Caleb? Bir şey söyle."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Seni çok özledim, o kadar çok özledim ki bu beni hayrete düşürdü. Kalbimi senden korumaya, kendimi sana kapatmaya çalıştım ama sen yine de içimdeki tüm boşluğu kaplamayı başardın. Daha önce Kata ile konuştum. Korkumun beni yönlendirmesine izin verdiğimi söyledi.

benim eylemlerim, aşkım değil. Ve benim aşkım çok daha büyük. Lütfen bana çok geç kalmadığımı söyleyin."

Bu güzel adamın ona sırtını döndüğünü düşünmek bile gözlerinin dolmasına, göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Onunla bir şeyler kurmaya çalıştığı her seferinde, şüphelerinin ve korkusunun hareketlerini belirlemesine izin vermişti. Hâlâ korkuyordu ama yalnız kalmak ve geçmişinin tuzağına düşmektense cesur olmayı ve mutlu olma şansını denemeyi tercih ederdi.

"Beni iki kez terk ettin."

Kızdırmıştı ve adam kızgınlıkla incinmişlik arasında bir yerde hissediyor olmalıydı, hatta belki de reddedilmişti.

"Bir daha asla. Söz veriyorum."

"Gordon'ı azarladığım için özür dilemeyeceğim."

"Bunu yapmanı istemezdim. Bunu kendim yapmalı ve seni zahmetten kurtarmalıydım. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek kadar güçlüyüm."

"Bunu biliyorum, Lottie."

"Bunu onun da bilmesini istiyorum."

Caleb omuz silkti. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda? Ama bilmelisin ki seni her zaman savunacağım. Her zaman seninle ilgileneceğim. Muhtemelen her zaman biraz zorba ve aşırı korumacı olacağım. Ama bu asla senin yeteneksiz olduğunu düşündüğüm ya da seni bastırmak istediğim anlamına gelmiyor, sadece acı çektiğini görmeyi reddediyorum.

Onun yaptığı gibi kimliğinizi elinizden almayı asla istemeyeceğimi hemen anlayın."

"Biliyorum. Güvenemediğim sen değildin. O bendim. Benim gücümdü, gücümdü, gücümdü, gücümdü, gücümdü.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.